

# KANSAINVÄLISEN KOMMUNISTIEN LIITON JULKILAUSUMA JA PERIAATTEET

*Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!*



## KANSAINVÄLISEN KOMMUNISTIEN LIITON JULKILAUSUMA JA PERIAATTEET

### I. JOHDANTO

Kommunismi on historian vääjäämätön määränpää, ihmiskunta marssii sitä kohti, ja tämä haalistumaton päämäärä tullaan saavuttamaan huolimatta mistä tahansa haasteista, joita tänään kohtaamme.

Kommunistien päätehtävä on mukautua ja kehittyä marxilais-

leniniläis-maolaisena Kommunistisena Puolueena vallankumouksen tekemiseksi – vallan valtaamiseksi, jota meidän täytyy kehittää vastaten kunkin maan erityisyyttä, osana ja palveluksena proletaariselle maailmanvallankumoukselle kommunismin saavuttamiseksi. Kommunistisen Puolueen olemassaolo on ratkaiseva tekijä proletaarisen vallankumouksen tekemiseksi nykyisellä uudella aikakaudella, jonka avasi Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous vuonna 1917. Ilman marxilais-leniniläis-maolaista Kommunistista Puoluetta, vallankumousta ei voida suorittaa eikä se voi kehittyä valtaamaan ja puolustamaan uutta valtaa.

Kansainvälinen kommunistinen liike on kansainvälisen proletariaatin etujoukko. Pääongelma KKL:lle on edelleenkin voimien hajaannus ja päävaara on revisionismi. Sen yhtenäisyys rakentuu marxismin – tänään marxismi-leninismi-maoismin – perustalle ja ohjaukselle sekä sen soveltamiselle vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön kussakin maassa ja maailmanvallankumouksen prosessiin.

Puheenjohtaja Mao kertoi meille: **“kansainvälisen kommunistisen liikkeen historia näyttää meille, että proletaarinen yhtenäisyys tulee lujitetuksi ja kehitetyksi taistelussa opportunistia, revisionismia ja hajaannuspyrkimyksiä vastaan”**. Nykyinen hajaannus sai alkunsa kapitalistisesta restauraatiosta SNTL:ssa ja Kansan Kiinassa, ja sitä pahensi oikeisto-opportunistisen linjan – revisionistisen ja kapitulationistisen – (OOL R&K) synty Perussa, “prachandismin” revisionistinen petos Nepalissa ja “avakianilainen” likvidationistinen revisionismi Vallankumouksellisessa Internationalistisessa Liikkeessä (VIL) sekä muut uuden revisionismin ilmaukset eri puolueissa ja järjestöissä. Hajaannuspyrkimys ja siitä seurannut hajaannus olivat tulosta uuden revisionismin petturuudesta marxilaisuuden perusperiaatteita kohtaan proletaarisessa liikkeessä.

Nykyinen demarkaatiolinja marxilaisuuden ja revisionismin välillä koostuu: 1) tunnustaako vai eikö tunnustaa maoismi

marxilaisuuden kolmantena, uutena ja korkeampana vaiheena sekä välttämättömyyden taistella revisionismia ja kaikkea opportunistia vastaan; 2) tunnustaako vai eikö tunnustaa vallankumouksellisen väkivallan kaikkivoipaisuuden vallankumouksen tekemiseksi kunkin omassa maassa; 3) tunnustaako vai eikö tunnustaa välttämättömyyden tuhota vanha valtiokoneisto ja korvata porvariston diktatuuri proletariaatin diktatuurilla; 4) tunnustaako vai eikö tunnustaa välttämättömyyden proletariaatin vallankumoukselliselle puolueelle; 5) tunnustaako vai eikö tunnustaa proletaarisen internationalismin välttämättömyyden.

KKL ei voi ottaa ainuttakaan askelta kohti jälleenyhdistymistään taistelematta revisionismia ja kaikkea opportunistia vastaan leppymättä ja erottamattomasti taistelusta imperialismia ja kaikkea taantumusta vastaan. Tämän vuoksi perustamme itsemme periaattelle **“kahden linjan taistelusta puolueen kehitystä eteenpäin ajavana voimana”**, joka on ratkaiseva punaisen proletaarisen linjan muotoilemiselle ja puolustamiselle sekä taistelulle muita, ei-proletaarisia linjoja vastaan, eli toisin sanoen Puolueen pitämiseksi punaisena.

Yleinen vastavallankumouksellinen offensiivi, joka päästettiin valloilleen 1990-luvun alussa pääasiassa jenkki-imperialismin toimesta, tulee lyödyksi marxilais-leniniläis-maolaisen vallankumouksellisen vastaoffensiivin toimesta kansansodilla, taisteluilla kansallisen vapautuksen puolesta sekä proletariaatin ja maailman sorrettujen kansojen kehittämällä taisteluilla. Tervehdimme sankarillisia kansansotia Intiassa, Perussa, Turkissa ja Filippiineillä sekä aseellisia kansallisia vapautustaisteluja.

Nykyisellä, imperialismin ja proletaarisen maailmanvallankumouksen aikakaudella – imperialismin yleiskriisin ja poispyyhkimisen aikakaudella – luokkataistelu seuraa puheenjohtaja Mao Tse-tungin asettamaa kansan logiikkaa

<sup>1</sup>, jonka mukaan proletariaatti ei voi kokea lopullista tappiota. Näin ollen, kapitalistiset restauraatiot SNTL:ssa (1956) ja Kiinassa (1976) eivät voi pysäyttää kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellista marssia sen tiellä valtansa lopulliseen pystyttämiseen. Nämä tappiot ovat vain vaiheita ristiriidan kehityksessä vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, josta me otamme oppia estääksemme restauraatiot tulevaisuudessa. Proletariaatin diktatuurin muutamat vuosikymmenet, joiden aikana aloitettiin sosialismin rakentaminen yli kolmasosassa maailmaa, tuottivat ennennäkemättömät ja mitä suurimmat yhteiskunnalliset mullistukset ja saavutukset joukoille ihmiskunnan historiassa.

Sosiali-imperialistisen SNTL:n loppu 90-luvun alussa ei edustanut marxismin tappiota eikä sosialismin epäonnistumista, vaan mädäntyvän revisionismin ja sosiali-imperialismin vararikkoa. Marxismi – tänään marxismi-leninismi-maoismi – on koko ihmiskunnan historian kaikkein täydellisin, edistyksellisin ja rationaalisin doktriini; se edustaa uutta, koska se on historian viimeisen ja kaikkein edistyneimmän luokan – proletariaatin – maailmankatsomus, ideologia; luokan, joka on tietoinen historiallisesta roolistaan kapitalismin ja sen myötä koko luokkayhteiskunnan haudankaivajana. Maoismi on vastakkainen kaikelle rappeutuneelle ja raihmaiselle porvarilliselle ideologialle ja sen revisionistisille johdannaisille.

Yli 170 vuoden ajan alkaen Kommunistisen puolueen manifestista (1848), proletariaatin ideologia on noussut ja kehittynyt luokkataistelun ahjossa kolmessa asteessa: 1) marxismi, 2) marxismi-leninismi ja 3) marxismi-leninismi-maoismi. Maoismi on kansainvälisen proletariaatin kaikkivoipa tieteellinen ideologia, joka on kaikkivoipa, koska se on tosi; marxilaisuuden kolmas, uusi ja korkeampi aste; se on nykyistä marxilaisuutta, jota me kohotamme korkealle, puolustamme ja pääasiassa sovellamme.

Uusi revisionismi, jota edustavat Perun OOL sekä niin kutsutut "prachandismi" ja "avakianismi" jne., toimii kansainvälisen proletaarisen liikkeen sisällä osana yleistä vastavallankumouksellista offensiivista, antimaoilaisena vastavirtauksena, joka pyrkii pidättelemään proletaarista maailmanvallankumousta. Uusi revisionismi kieltää marxilaisuuden, puolueen, sosialismin ja proletariaatin diktatuurin, mutta sen hyökkäyksen keskus tiivistyy kansansodan kieltämiseen maoismin olennaisena ja erottamattomana kysymyksenä.

Peruskysymys maoismissa on valta, toisin sanoen: valta proletariaatille, valta proletariaatin diktatuurille, valta perustuen Kommunistisen Puolueen johtamaan aseelliseen voimaan. Tarkemmin: 1) valta proletariaatin johdon alla demokraattisessa vallankumouksessa; 2) valta proletariaatin diktatuurille sosialistisessa vallankumouksessa ja sitä seuraavissa kulttuurivallankumouksissa; 3) Kommunistisen Puolueen johtamaan aseelliseen voimaan perustuva, kansansodan kautta valloitettu ja puolustettu valta.

Puheenjohtaja Mao on asettanut maailmanvallankumouksen strategian ja taktiikan. Maailmanvallankumouksen kehittäminen on pääasia imperialistisen maailmansodan estämisessä ja – jos se alkaakin – meidän kommunistien täytyy vastustaa sitä vallankumouksellisella maailmansodalla. Tämä vaatii meitä johtamaan kansansotaa kohdataksemme sorrettuja kansakuntia vastaan suunnatut imperialistiset hyökkäyssodat Aasiassa, Afrikassa, Latinalaisessa Amerikassa ja jopa itse Euroopassakin. Mutta ilmankin imperialistista aggressiota meidän täytyy johtaa kansansotaa tehdäksemme vallankumouksen, ulottuen maihin ja maanosiin edetäksemme maailmanvallankumoukseen asti pyyhkäistäksemme sen avulla imperialismin ja taantumuksen Maan pinnalta. Näin ollen meidän vastuullamme on kehittää – pääasiassa kansansodan kautta – maailmanvallankumousta, jonka perustan muodostavat sorretut kansakunnat.

Näin ollen, maoismin peruskysymys on valta. Kansansota ja valta luokalle ovat olennainen ja erottamaton osa maoismia, proletariaatin poliittista ja sotilaallista käsitystä: valta valloitetuna ja puolustettuna Kommunistisen Puolueen johtamalla aseellisella voimalla.

Vallankumouksellinen sota, kansansota, on taistelun korkein muoto, jonka kautta vallankumouksen perusongelmat tulevat ratkaistuiksi; se on sotilaallinen strategia, joka vastaa poliittista strategiaa (vallan valtaaminen) yhteiskunnan muuttamiseksi luokan ja kansan eduksi; se on taistelun päämuoto ja kansanarmeija pääasiallinen järjestömuoto, uudentyyppinen armeija, joka taistelee, mobilisoi<sup>2</sup> ja tuottaa. Kansansota on Kommunistisen Puolueen johtama joukkojen sota uuden vallan valtaamiseksi ja puolustamiseksi proletariaatille.

Kansansodan käymiseksi on välttämätöntä pitää neljä perusongelmaa mielessä: 1) proletariaatin ideologia – marxismi-leninismi-maoismi – sovellettuna konkreettiseen käytäntöön ja vallankumouksen erityisyyksiin kussakin maassa, niin sorretuissa kuin imperialistisissäkin maissa; 2) välttämättömyys Kommunistiselle Puolueelle, joka johtaa kansansotaa; 3) poliittisen strategian ja sen tien yksilöllinen määrittely; 4) tukialueet. Uusi valta tai rintama–uusi valtio, joka muodostuu tukialueilla, on kansansodan ydin.

Puheenjohtaja Mao on asettanut kolme perusehtoa tukialueiden perustamista varten: 1) omien asevoimien pitäminen, 2) vihollisen kukistaminen, 3) joukkojen mobilisoiminen. Toisin sanoen: sissisodan kehittäminen vihollisen elävän voiman hävittämiseksi ja tällä tavoin valtatyhjiön luominen uuden vallan perustamiselle, rakentamiselle ja puolustamiselle – vanhojen yhteiskunnallisten tuotantosuhteiden tuhoamiseksi ja uusien rakentamiseksi. Siitä alkaen ristiriita uusi valta/uusi valtio vastaan vanha valtio kehittyy, uudelleenperustamisten

ja vastauudelleenperustamisten kautta, vastaten sodan fluidisuutta.

Imperialismi on kapitalismin korkein ja viimeinen vaihe, se on monopolistinen, loismainen ja mätänevä sekä kuoleva. Se on yleisessä ja viimeisessä kriisissään ja johtuen tästä tilanteesta, sitä häiritsee sen väistämättömät sykliset kriisit, jotka ovat joka kerta painavampia ja syvempiä. Tämän vuoksi sen täytyy aina aloittaa alhaisemmasta pisteestä. Se on olemassa vain tullakseen maailmanvallankumouksen poispyyhkäisemäksi.

Imperialismi on suuntaus taantumukseen ja sotaan kautta linjan. Imperialismi ja maailman taantumus tulevat uppoamaan keskellä kaikenlaisten sotien kompleksia, vallankumous tulee pyyhkäisemään ne pois Maan pinnalta ja sosialismi tulee on nouseva. Lenin asetti että **“imperialismi on savijaloilla seisova jättiläinen”** ja puheenjohtaja Mao sanoi, että **“imperialismi on paperitiikeri, jota meidän täytyy halveksia strategisesti ja taktisesti ottaa se vakavasti”**.

Puheenjohtaja Mao on asettanut suuren teesinsä: **“Tästä päivästä lukien seuraavat suunnilleen 50–100 vuotta tulevat olemaan yhteiskuntajärjestelmän radikaalin muutoksen suurta ajanjaksoa maailmassa, maatajärisyttävää ajanjaksoa, jolle yksikään aiempi historiallinen ajanjakso ei vedä vertoja. Eläen tällaisena aikana meidän täytyy olla valmiita käymään suuria taisteluita, joiden muodoilla on monia erilaisia ominaispiirteitä menneiden ajanjaksojen taisteluihin nähden.”**  
*(Mao Tse-tung, Puheesta 7000 KKP:n kaaderin edessä, 1962)*

Proletaarisen maailmanvallankumouksen prosessi, jonka sisällä me kehitymme tällaisena ajanjaksossa, on se, jossa imperialismi ja maailman taantumus tulevat pyyhkäistyiksi pois Maan päältä. Näin ollen vallankumouksesta on tullut pääasiallinen historiallinen ja poliittinen tendenssi nykyisessä maailmassa.

Kaikki tämän aikakauden perusrivistiriidat kärjistyvät, ja ristiriita sorrettujen kansakuntien ja imperialismien välillä on pääasiallinen. Objektiiiviset olosuhteet eivät ole koskaan olleet näin kypsiä vallankumoukselle. Subjektiiivisten olosuhteiden kehitys etenee, murskaten heikkenevän yleisen vastavallankumouksellisen offensiivin ja murskaten revisionismin kylvämän ja levittämän pessimismin ja kapitulationismin. Olosuhteet ovat päivä päivältä suotuisimmat vallankumoukselle.

Proletaarisen maailmanvallankumouksen kehittäminen vaatii lisää kansansotia. Sitä varten on välttämätöntä – tapauksesta riippuen – konstituoida tai rekonstituoida Kommunistinen Puolue kussakin maassa, soveltaen Leninin opetuksia **“mennä koko ajan edemmäs syvimpiin joukkoihin”, “kouluttaa heitä vallankumouksellisen väkivallan käytännössä” ja “pyyhkäistä pois jättimäinen roskakasa leppymättömässä taistelussa opportunistia ja revisionismia vastaan”**.

Nykyinen kansainvälinen konferenssi ja tästä toimesta syntynyt uusi järjestö ovat kansainvälisen proletariaatin valloitus ja varma isku imperialismiin ja maailman taantumuksen yleiselle vastavallankumoukselliselle offensiiville, kuten myös revisionismille ja kaikelle opportunistille.

Uusi kansainvälinen järjestö on ideologisen, poliittisen ja järjestöllisen koordinaation keskus, perustuen demokraattiseen sentralismiin ja ongelmien ratkaisuun keskinäisten ja pysyvien neuvottelujen kautta sen muodostavien puolueiden ja järjestöjen kesken, ja se tulee ulottamaan tämän menettelyn kaikkiin niihin, jotka lähtien samoista periaatteista ja kannoista ovat sen ulkopuolella. Uuden kansainvälisen järjestön päätehtävä on taistella maoismin imponoimiseksi proletaarisen maailmanvallankumouksen ainoaksi komentajaksi ja oppaaksi, palvelen marxilais-leniniläis-maolaisten Kommunististen Puolueiden konstituointia tai rekonstituointia (viivästynyt strateginen tehtävä) ja kansansotien aloittamista, kehittämistä ja koordinoimista



maailmassa Kommunistisen Internationaalin rekonstituoimista kohti.

## **II. PERUSTA KKL:N YLEISPOLIITTISEN LINJAN ASETTAMISELLE**

Soveltaen marxismi-leninismi-maoismia kunkin maan vallankumouksen konkreettiseen käytäntöön sekä maailmanvallankumoukseen me osoitamme seuraavat perusteet kansainvälisen kommunistisen liikkeen yleispoliittisen linjan asettamiseksi ja kehittämiseksi:

### **1. UUSI AIKAKAUSI**

Imperialismin nousun myötä maailma tuli jaetuksi yhtäältä kouralliseen sortavia kansakuntia ja toisaalta suureen määrään sorrettuja kansakuntia, kypsyttäen olosuhteita maailmanvallankumoukselle.

Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen voitto vuonna 1917 suuren Leninin ja bolshevikkipuolueen johdolla merkitsi erityislaatuisen virstanpylvään universaalihistoriassa. Se on porvarillisen maailmanvallankumouksen loppu ja uuden aikakauden alku, jossa proletariaatti on se luokka, joka ottaa tehtäväkseen imperialismin, byrokraattisen kapitalismin ja puolifeodalismien tuhoamisen: imperialismin ja proletaarisien maailmanvallankumouksen aikakausi. Ennen suurta Lokakuun vallankumousta oli ollut monia vallankumouksia, joista jokainen antoi uuden sykäyksen yhteiskunnalle. Kuitenkin, nämä vallankumoukset ainoastaan korvasivat yhden riistojärjestelmän toisella.

Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous (LSSV) oli ensimmäinen vallankumous, joka suunniteltiin ja suoritettiin uuden riistosta ja sorrosta vapaan, luokattoman yhteiskunnan perustamiseksi. Lokakuun sosialistinen vallankumous edusti radikaalia käännettä ihmiskunnan historiassa. Se avasi uuden aikakauden loistavalla ja pitkällä tiellä, joka vie sosialismiin ja kommunismiin.

LSSV tehosti vallankumouksellisen väkivallan korvaamattomana aseena koko maailman muuttamiseksi. Lenin sanoi: **“Lokakuun vallankumouksessa (...) vallankumouksellinen väkivalta saavutti loistavan menestyksen”**. Omaksuen marxilaisen periaatteen vallankumouksellisesta väkivallasta universaalina lakina me vahvistamme itsemme puheenjohtaja Maon opetuksissa **“valta kasvaa kiväärin piipusta”** ja **“me olemme vallankumouksellisen sodan kaikkivoipaisuuden teorian kannattajia”**.

Arvioidaksemme maailmaa tällä uudella aikakaudella me näemme, että ilmenee neljä perusristriitaa: 1) ristiriita kapitalismin ja sosialismin välillä – ristiriita kahden radikaalisti erilaisen järjestelmän välillä – tulee kattamaan koko tämän ajanjakson ja tulee olemaan yksi viimeisimpinä ratkaistuista, se tulee kestäämään jopa vallan valtaamisen jälkeen; 2) ristiriita porvariston ja proletariaatin välillä – se on ristiriita kahden vastakkaisen luokan välillä – tulee myös säilymään vallan valtaamisen jälkeen, ja se tulee ilmaistuksi erilaisissa ideologisissa, poliittisissa ja taloudellisissa muodoissa, kunnes se ratkaistaan astuessamme kommunismiin; 3) imperialistienväliset ristiriidat – nämä ovat ristiriitoja imperialistien välillä maailmanhegemoniasta; se tapahtuu supervaltojen kesken, supervaltojen ja imperialistivaltojen välillä ja imperialistivaltojenkin kesken; 4) ristiriita sorrettujen kansakuntien ja imperialismin välillä – se on sorrettujen kansakuntien vapautuksen puolesta käyty taistelu imperialismin ja taantumuksen tuhoamiseksi; se on historiallisesti pääristiriita koko imperialismin aikakauden ajan; kuitenkin, mikä tahansa neljästä perusristriidasta voi tulla pääasialliseksi vastaten luokkataistelun erityisiä olosuhteita, mutta tuo historiallisesti pääasiallinen ristiriita tulee jälleen ilmenemään pääasiallisena, kunnes se ratkaistaan täydellisesti.

Meidän, marxisti-leninisti-maoistien, täytyy suorittaa kolmenlaisia vallankumouksia saavuttaaksemme horisontissa

siintävän lopullisen päämäärämme – kommunismin. Ne ovat: 1) demokraattinen vallankumous – uudentyyppinen porvarillinen vallankumous, jota proletariaatti johtaa takapajuisissa maissa – se pystyttää proletariaatin, talonpoikaiston ja pikkuporvariston sekä, tietyissä oloissa, keskiporvariston yhteisdiktatuurin, kaikki Kommunistisen Puolueensa edustaman proletariaatin hegemonian alla; 2) sosialistinen vallankumous – imperialistisissa maissa – se pystyttää proletariaatin diktatuurin; 3) kulttuurivallankumoukset – niitä suoritetaan vallankumouksen jatkamiseksi proletariaatin diktatuurin alla, kaiken kapitalismin syntymisen alistamiseksi ja eliminoimiseksi ja kapitalistisen restauraation yrityksiä vastaan taistelemiseksi – ne palvelevat proletariaatin diktatuurin vahvistamista ja marssia kohti kommunismia.

Puheenjohtaja Mao on opettanut meille, että **“vanhan korvautuminen uudella on universaali, ikuinen ja kiertämätön laki”**. On historian laki, että taistelussa uuden yhteiskuntajärjestelmän pystyttämiseksi, luokat eivät voi tulla lopullisesti valtaan yhdellä ainoalla yrityksellä, yhdellä ainoalla iskulla, ja saman täytyy koskea myös proletariaattia. Kapitalistiset restauraatiot SNTL:ssa (1956) ja Kiinassa (1976) ovat osa ristiriitaa sosialismin ja kapitalismin välillä – historiallista taistelua vanhan korvaamiseksi uudella.

Lenin varoitti, että riistäjäluokat eivät tulisi koskaan luovuttamaan tultuaan lyödyiksi ja pakkoluovutetuiksi. Niiden viha ja pyrkimykset kapitalismin palauttamiseksi tulisivat satakertaistumaan niiden tappion myötä. Niiden restauraatiota koskevat toiveet ja tahto tulevat muuttumaan restauraatioyrityksiksi. Tämän vuoksi ne täytyy alistaa lujasti proletariaatin diktatuurille olosuhteiden luomiseksi luokkien sukupuutolle. Lenin julisti: **“kapitalismin ja sen jäänteiden hävittäminen ja kommunistisen järjestyksen periaatteiden esittelemine muodostavat jo alkaneen uuden aikakauden koko maailman historiassa”**.

Tällä tavoin Lenin osoitti, että tämä tehtävä tulisi ottamaan pitkän ajan ja että luokkien täydellistä hävittämistä varten ei riitä vain eliminoida riistäjäluokkia, vaan täytyy eliminoida myös erot kaupungin ja maaseudun välillä, työläisten ja talonpoikien välillä, ruumiillisen ja henkisen työn välillä sekä muita eroja.

Tämä ristiriita tullaan ratkaisemaan vain pitkän ja monimutkaisen restauraation ja vastarestauraation prosessin kautta, kunnes proletariaatin diktatuuri ja sosialismi on lujitettu koko maailmassa raivaten sillä tavoin tietä kaikkien yhteiskuntaluokkien katoamiselle, jolloin myös valtio kuoleutuu ja ihmiskunta astuu ikuisesti loistavaan ja kultaiseen kommunismiin. Puheenjohtaja Mao opetti, että **“socialismi tulee ennen pitkää korvaamaan kapitalistisen järjestelmän; tämä on objektiivinen laki, joka on riippumaton ihmisen tahdosta. Niin paljon kuin taantumukselliset yrittävätkin pysäyttää historian pyörän, vallankumous tapahtuu ennemmin tai myöhemmin ja se on epäilemättä voittava.”**

## **2. MAAILMANVALLANKUMOUKSEN PROSESSI**

On kaksi voimaa, jotka toimivat vallankumouksellisessa liikkeessä koko maailmassa: kansainvälinen kommunistinen liike ja kansallinen vapautusliike, ensimmäinen on johto ja toinen on perusta.

Kansallinen vapautusliike on se voima, joka toimii imperialismin ja taantumuksen sortamissa kansakunnissa. 1910-luvulla Lenin antoi maksimaalista huomiota taistelulle Intiassa, Kiinassa ja Persiassa ja esitti, että sosialistinen vallankumous ei tulisi olemaan yksinomaan ja poissulkevasti proletariaatti vastaan oma porvaristonsa, vaan kaikki siirtomaat sortajiaan vastaan. Hän sanoi, että on voimien yhteensulautuma: kansainvälinen proletaarinen liike, joka toimii koko maailmassa, ja sorrettujen kansakuntien kansallinen vapautusliike; ja kun joukot sorretuissa kansakunnissa ovat globaalin väestön enemmistö, heillä tulee

olemaan ratkaiseva paino maailmanvallankumouksessa. Hän saapui johtopäätökseen, että vallankumous on siirtymässä sorrettuihin kansakuntiin, mutta tämä ei kiellä vallankumousta imperialistisissa maissa. Sitä paitsi, hän osoitti, että sosialistinen valtio – kuten oli SNTL – voisi kehittyä keskellä imperialistista saartoa. Tästä seuraa vallankumouksen epätasaisen kehityksen laki maailmassa.

Kehittäen edelleen Marxia, Lenin laskee perustan maailmanvallankumouksen strategialle imperialismin horjuttamiseksi, kansallisen vapautustaistelun yhdistämiseksi kansainvälisen proletaarisen liikkeen taisteluihin ja vallankumouksen kehittämiseksi. Vaikkakin kommunistien tunnus on **“Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!”**, hän esittää, että tunnuksen, jonka tulisi ohjata kahden voiman taistelua, tulisi olla **“Kaikkien maiden proletaarit ja maailman kansat, liittykää yhteen!”** Viimeksimainittu yhdistää proletaarisen liikkeen sosialismin rakentamiseksi imperialistisissa maissa kansallisiin vapautustaisteluihin siirtomaissa ja puolisiirtomaissa – tunnus, jonka Kommunistinen Internationaali omaksui.

Puheenjohtaja Mao – kehittäen maailmanvallankumouksen strategiaa ja taktiikkaa – määritteli tämän tunnuksen vastaten ajankohtaisia tehtäviä: **“Kaikkien maiden marxisti-leninistit, liittykää yhteen! Koko maailman vallankumoukselliset kansat, liittykää yhteen; kaatakaa imperialismi, moderni revisionismi ja eri maiden kaikki taantumukselliset!”** Tällä tavoin hän sulauttaa kansallisen vapautusliikkeen yhteen kansainvälisen kommunistisen liikkeen kanssa, ja nämä kaksi voimaa ajavat eteenpäin maailmanhistorian kehitystä.

Kansainvälinen proletaarinen liike on kansainvälisen proletariaatin teoria ja käytäntö. Proletariaatti taistelee kolmella alalla – ideologisella, poliittisella ja taloudellisella – ja siitä lähtien, kun se on ilmestynyt historiaan viimeisenä luokkana, se on tehnyt sen taistellen. Alleviivaamme tuosta taistelusta seuraavat virstanpylväät:

1848, kun Marxin ja Engelsin kirjottama Kommunistinen manifesti asetti proletariaatin peruseriaatteet ja ohjelman; 1871, Pariisin kommuuni, jossa ensi kertaa proletariaatti otti vallan; 1905, vallankumouksen kenraaliharjoitus; 1917, Lokakuun vallankumouksen voitto Venäjällä, luokka pystytti proletariaatin diktatuurin ja avasi uuden aikakauden; 1949, Kiinan vallankumouksen voitto, proletariaatin johtamien vallankumouksellisten luokkien yhteisdiktatuuri sekä keskeytymätön askel sosialistiseen vallankumoukseen tuli ratkaistuksi, muuttaen voimatasapainon maailmassa; ja 60-luvulla puheenjohtaja Mao Tse-tungin johtaman Suuren proletaarisen kulttuurivallankumouksen myötä vallankumousta jatkettiin proletariaatin diktatuurin alla kärjekkäessä taistelussa restauraation ja vastarestauraation välillä.

**Meidän on kehitettävä taistelua vaatimusten puolesta palvelen taistelua vallasta.** Proletariaatti on synnyttänyt ammattiliiton ja lakon taistelussaan vaatimusten puolesta, eivätkä ne ole vain välineitä taistelulle vaatimuksista, vaan ne **“takovat luokkaa tulevia suurtaisteluita varten”**. Lakko on pääasiallinen väline taistelulle vaatimuksista, ja yleislakko on täydennys kapinalle.

Proletariaatti on synnyttänyt poliittisen koneiston: Kommunistisen Puolueen, joka on täysin vastakkainen ja erilainen muihin puolueisiin nähden, päämääränään poliittisen vallan valtaaminen, kuten Marx määritteli. Lenin asetti uudentyyppisen puolueen luonteen taistellen vanhan revisionismin heikentävää vaikutusta vastaan – vanhan revisionismin, joka synnytti porvarillisia työväenpuolueita työläisaristokratian, ammattiliittobyrokratian ja parlamenttikretinismen perustalle ja jotka ovat sovitettuja vanhaan järjestykseen.

Puheenjohtaja Mao Tse-tung kehitti Puolueen rakentamisen kiväärin ympärille ja esitti toisiinsa liittyvän rakentamisen kolmelle välineelle: Kommunistiselle Puolueelle, uudentyyppiselle armeijalle sekä vallankumoukselliselle

yhteisrintamalle, joista Kommunistinen Puolue on keskus.

Proletariaatti on synnyttänyt ideologian proletaariselle maailmanvallankumoukselle: marxismi-leninismi-maoismin.

Marx on muotoillut ja laskenut perustan dialektiselle materialismille ja soveltanut sitä pääoman – kapitalistisen yhteiskunnan – analyysiin ja löytänyt historian kehityslain. Marx ja Engels keräsivät yhteen parhaan, mitä ihmiskunta oli tuottanut: klassisen saksalaisen filosofian, englantilaisen poliittisen taloustieteen ja ranskalaisen sosialismin, laskeakseen perustan proletariaatin ideologialle. Marxin kuoleman jälkeen Engels on täydentänyt Marxin keskeneräiset teokset, kuten Pääoman toisen ja kolmannen kirjan. Hän systematisoi ja määritteli marxilaisuuden kansainvälisen proletariaatin kiinteänä ja harmonisena teoriana. Leninin sanoin: *“On mahdotonta ymmärtää marxilaisuutta tai esittää sitä täydellisesti ottamatta huomioon kaikkia Engelsin teoksia”*. Marxilaisuus ei ole ikinä ottanut ainuttakaan askelta elämässään taistelematta virheellisiä ajatuksia ja kantoja vastaan. Näin ollen sen täytyi kohdata Proudhon ja anarkismi, oikeistolaiset poikkeamat sekä Dühringin mukaluovat kehitelmät ja Saksan sosialidemokraatisessa puolueessa nousseet opportunistiset kannat.

Kuolemattomat perustajamme Marx ja Engels ovat tieteellisen analyysin kautta osoittaneet kapitalismin romahtamisen ja väistämättömän siirtymisen kommunismiin, jossa ihmisen riistoa toisen ihmisen toimesta ei enää tule olemaan olemassa. He asettivat, että kaikkien maiden proletariaatin tehtävä on nousta vallankumouksellisessa taistelussa kapitalismia vastaan, koota yhteen kaikki työtätekevät ja riistetyt sen tuhoamiseksi ja nostaa sosialismi ja kommunismi sen tuhasta.

Vanha revisionismi kehittyi Engelsin kuoleman jälkeen Bernsteinin ja Kautskyn myötä, ja Lenin taisteli heitä vastaan ja kukisti heidät. Yhteenvetona, ensimmäisessä vaiheessaan marxilaisuus perustaa marxilaisen filosofian eli dialektisen

materialismin, marxilaisen poliittisen taloustieteen ja tieteellisen sosialismin.

Lenin kehitti marxilaisuutta ja kohotti sen toiselle asteelle, marxismi-leninismiksi. Hän teki tämän ankarassa taistelussa vanhaa revisionismia vastaan. He kielsivät marxilaisen filosofian sanomalla, että pitäisi pohjata uskantilaisuuteen, mikä on idealismia eikä dialektista materialismia. Poliittisessa taloustieteessä, he kielsivät kasvavan kurjistumisen ja siten väittivät, että kapitalismi vastasi proletariaatin vaatimuksiin; he kielsivät lisäarvon ja imperialismin. Tieteellisen sosialismin alalla he kävivät luokkataistelua vastaan, vallankumouksellista väkivaltaa ja proletariaatin diktatuuria vastaan – levittäen pasifismia ja parlamenttikretinismiä.

Lenin opetti, että proletariaatin vallankumouksellinen politiikka aineellistuu sen etujoukkopuolueen kautta. Ilman pääesikuntaa – Kommunistista Puoluetta – proletariaatti ei voi täyttää pääasiallista rooliaan maailman muuttamisessa. Lenin luoman ja johtaman uudentyyppisen vallankumouksellisen puolueen ansiosta venäläinen proletariaatti saattoi käyttää hyödykseen vallankumouksellisen tilanteen ja vastata imperialistiseen sotaan vallankumouksellisella kansalaissodalla. Puheenjohtaja Mao on sanonut, että **“tämäntyyppisten vallankumouksellisten puolueiden synnyttyä maailmanvallankumouksen fysiognomia on muuttunut”**.

Revisionismi on marxilaisten periaatteiden revisiointia vetoamalla uusiin olosuhteisiin. Lenin sanoi, että revisionismi on porvariston etenemistä proletariaatin riveissä ja että taistellakseen imperialismia vastaan on välttämätöntä taistella revisionismia vastaan, sillä ne ovat saman kolikon kaksi puolta. Lenin alleviivaa, että revisionismi pyrkii jakamaan ammattiyhdistysliikettä ja proletariaatin poliittista liikettä ja synnyttää hajaannuksen sosialismissa. Edelleen, tässä armottomassa ja leppymättömässä taistelussa revisionismia vastaan Lenin esittää – ensimmäisen



maailmansodan valmistelun ja aloittamisen kontekstissa – imperialistisen sodan muuttamista vallankumoukselliseksi sodaksi, paljastaen siten vanhat revisionistit sosialipatriooteiksi ja sosiališovinisteiksi; hän esittää, että vallankumouksellisina aikoina on välttämätöntä luoda uusia järjestöjä, sillä taantumus lyö hajalle legaalit ja avoimet järjestöt ja meidän täytyy pystyttää maanalaisia apparaatteja jopa joukkotyötä varten. Sitten hän muovasi Lokakuun vallankumouksen Kommunistisella Puolella ja aseellisen kapinan kautta.

Toveri Stalin jatkoi Leninin työtä, ja sosialismin rakentamisen prosessissa SNTL:ssa hän taisteli oikeisto-opportunismia sekä Trotskin, Zinovjevin Kamenevin ja Buharinin petosta vastaan. Stalin kehitti tätä taistelua 13 vuoden ajan, eikä pidä paikkaansa, että hän olisi ratkaissut asiat hallinnollisesti.

Maailmansodan aikana, toveri Stalinin johtaman SNTL:n täytyi soveltaa poltetun maan taktiikkaa alueensa puolustamiseksi. Sosialistisen synnyinmaan puolustaminen maksoi yli 25 miljoonaa henkeä. Toveri Stalinin johdolla keskellä monimutkaista ja vaikeaa tilannetta proletariaatin diktatuuri lujittui ja sosialismin rakentaminen oli voitokasta. Viisi viisivuotissuunnitelmaa, joita sovellettiin 25 vuoden ajan, johtivat suurimpaan mullistukseen tuotantosuhteissa, historian voimakkaimpaan tuotantovoimien kehitykseen ja suurimpiin yhteiskunnallisiin saavutuksiin, joita kansanjoukot olivat siihen saakka nähneet.

Hyväksymme puheenjohtaja Maon kannan toveri Stalinin rooliin, että hän oli suuri marxilainen. Edelleen, meidän on pidettävä mielessä, että hän oli se, joka loistavasti määritteli leninismiin. Meillä kommunisteilla on tänään tehtävänäme omaksua hänen roolinsa puolustaminen toisessa maailmansodassa, Kommunistisessa Internationaalissa, erityisesti sen VII maailmankongressissa.

Kehittäessään marxismi-leninismiä puheenjohtaja Mao Tse-tung nostaa marxilaisuuden korkeimmalle huipulleen johdattaen proletariaatin teorian marxismi-leninismi-maoismiin. Hän täytti tämän tehtävän keskellä sitkeää ja sinnikästä taistelua, murskaten oikeisto-oppportunistisia linjoja Kiinan Kommunistisessa Puolueessa – tässä me korostamme Liu Šao-tšin ja Teng Hsiao-pingin revisionististen linjojen murskaamista; ja kansainvälisellä tasolla hän johti taistelua Hruštšovin modernia revisionismia vastaan ja löi sen. Hän muovasi demokraattisen vallankumouksen Kiinassa, keskeyttömän siirtymän sosialistiseen vallankumoukseen sekä Suuren proletaarisen kulttuurivallankumouksen (SPKV).

Historiallisessa perspektiivissä SPKV on kaikkein kauskantoisin marxismi-leninismin edelleenkehitys, jonka puheenjohtaja Mao teki; se on ratkaisu suureen, ratkaisuaan odottaneeseen ongelmaan vallankumouksen jatkamisesta proletariaatin diktatuurissa; **“se edustaa sosialistisen vallankumouksen kehityksessä uutta, entistä syvempää ja laajempaa astetta”**.

Alleviivatkaamme kahta kysymystä: 1) SPKV merkitsee virstanpylvästä proletariaatin diktatuurin kehityksessä kohti proletariaatin juurtumista valtaan, mikä konkretisoitiin “kolmella yhdessä” vallankumouksellisissa komiteoissa; ja 2) kapitalismin palauttaminen Kiinassa – Tengin klikin vuoden 1976 vastavallankumouksellisen kaappauksen jälkeen – ei kumoa SPKV:ta, vaan se on yksinkertaisesti osa kamppailua restauraation ja vastarestauraation välillä ja se päinvastoin osoittaa sen kauskantoisen historiallisen tärkeyden mikä SPKV:lla on ihmiskunnan vääjäämättömällä marssilla kohti kommunismia.

Näissä olosuhteissa tuotettiin kaikkein maatajärisyttävien poliittinen prosessi ja historian suurin poliittinen joukkomobilisaatio, jonka päämäärät puheenjohtaja Mao määritteli seuraavasti: **“Käsillä oleva Suuri proletaarinen kulttuurivallankumous on täysin tarpeellinen ja hyvin**

**ajantasainen proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi, kapitalismin restauraation estämiseksi ja sosialismin rakentamiseksi”.**

Puheenjohtaja Mao vahvisti, että oikean ideologis-poliittisen näkökulman puuttuminen vastaa sielun puuttumista ja että SPKV on suuri vallankumous, jonka päämääränä on ihmisten sielun muuttaminen – toisin sanoen heidän maailmankatsomuksensa, ideologiansa muuttaminen – kohottaen proletariaatin ja laajat joukot taisteluun vallasta, proletariaatin diktatuurin puolustamiseksi, maailmanvallankumouksen ja kommunismin hyväksi.

Näin ollen meillä kommunisteilla on kolme suurta miekkaa: perustajamme Marx, suuri Lenin ja puheenjohtaja Mao Tse-tung, meidän tehtävämme on kohottaa korkealle, puolustaa ja soveltaa marxismi-leninismi-maoismia, asettaen sen maailmanvallankumouksen kommentajaksi ja oppaaksi.

Proletaarisen maailmanvallankumouksen sankarillisuuden ja suurten yhteiskunnallisten muodonmuutosten tie on konkreettisesti alkanut vuonna 1871 kuolemattomalla Pariisin kommuunilla, jota seurasi vuoden 1905 vallankumous Venäjällä. Sittemmin, keskellä ensimmäistä imperialistista maailmansotaa, se eteni voittoisasti vuoden 1917 Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen myötä ja avasi uuden aikakauden universaalihistoriassa.

Hetken päästä imperialismi ilmaisi jälleen mädäntymisen yleiskriisiään. Se avasi vastakkainasettelun tärkeimpien imperialistivaltojen välillä päästäkseen ulos kriisistä ja uudelleenmääritelläkseen uuden maailmanhegemonian nostamalla toisen imperialistisen suursodan. Tuo sota muuttui suuriksi kansallisen vapautuksen taisteluiksi kautta koko maailman ja kärjisti ristiriitaa vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, mikä johti fasismin murskaamiseen sekä SNTL:n ja Puna-armeijan suureen voittoon sekä moniin muihin demokraattisiin vallankumouksiin Euroopassa ja Aasiassa, mikä

synnytti laajan sosialistisen leirin.

Kiinan suuren vallankumouksen myötä merkittiin uusi voimien tasapainon suhde kapitalismin ja sosialismin välillä maailmassa. Koko ajanjakso toisen maailmansodan jälkeen on ollut ankaria taisteluita imperialismin ja sosialismin välillä, jossa jenkki-imperialistit ovat saavuttaneet hegemonian kapitalistisessa leirissä ja uhanneet maailmaa atomipommikiristyksellä, mikä on aiheuttanut jälkikaikuja luokkataistelussa koko maailmassa.

SNTL:ssa NKP:n oikeisto nousi jarruttamaan sosialismin kehitystä ja – suuren toveri Stalinin kuoleman myötä – se tarttui hetkeen käydäkseen offensiiviin päästään modernin revisionismin päivänvaloon, mikä heikensi proletariaatin diktatuuria ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyttä. NKP:n XX edustajakokouksessa vuonna 1956 Hruštšovin revisionismi juoksi valtoimenaan ja kaappasi Leninin ja Stalinin puolueen sekä Puna-armeijan johdon. Valtiokaappauksen myötä proletariaatin johto anastettiin, tuottaen porvarillisen restauraation SNTL:ssa.

Tämän asiointilan edessä imperialismi on tullut pöyhkeäksi käynnistäen valtiokaappauksin tehtyjä offensiiveja monissa maissa syventääkseen herruuttaan ja vastustaakseen kansallisten vapautustaisteluiden nousevaa aaltoa Aasiassa, Afrikassa ja Latalalaisessa Amerikassa. Puheenjohtaja Maon johdolla KKP sekä kourallinen muita puolueita nousivat Hruštšovin revisionismia ja imperialismia vastaan ja maailmanvallankumouksen puolustukseen, avaten suurimman ikinä nähdyn ideologisen vastakkainasettelun. Koko tämä prosessi kärjisti sisäistä taistelua Kommunistisissa Puolueissa koko maailmassa.

Kiinassa KKP:n vasemmisto puheenjohtaja Maon suuren johdon alla kävi offensiiviin marxismi-leninismiin ja Mao Tse-tungin ajattelun puolustamiseksi. He päästivät valloilleen Suuren proletaarisen kulttuurivallankumouksen, joka syvensi

sosialistista vallankumousta. Se syntetisoi tien luokkataistelun käymiseksi ja vallankumouksen jatkamiseksi proletariaatin diktatuurin alla – kysymys, joka on mitä tärkein marxilaisuuden kannalta ja silloin vielä odotti ratkaisuaan. Se esti porvarillisen restauraation Kiinassa kymmeneksi vuodeksi. Puheenjohtaja Maon kuoltua oikeistolaiset kapitalistisen tien kulkijat – Tengin klikki – rohkaistuivat ja onnistuivat rynnäköllä ja kaappaamaan proletariaatin diktatuurin vallan.

Sitten maailmanvallankumous jäi ilman tukialuettaan, ja KKL astui uuteen hajaannuksen kauteen. Taistelussa modernia revisionismia vastaan ja marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelun puolustamiseksi, puolueet, joita rekonstituoitiin monissa maailman maissa, päästivät valloilleen kansansotia. SitenIntiassa, Filippiineillä, Turkissa ja sittemmin Perussaproletaarisen maailmanvallankumouksen soihtu tuli ylläpidetyksi aseellisessa taistelussa kansansotana, etenkin Perun kansansodan myötä, joka puheenjohtaja Gonzalon suuren johdon alla soveltaen marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelua Perun vallankumoukseen määritteli maoismin uutena, kolmantena ja korkeamana asteena marxilaisuuden kehityksessä.

Uusi jenkkien johtama yleinen vastavallankumouksellinen offensiivi päästettiin valloilleen keskellä imperialismin pahentuvaa yleiskriisiä, mutta he ovat saavuttaneet vain järjestelmän kaikkien ristiriitojen kärjistymisen, vieden maailman kasvavaan epäjärjestykseen ja edeten mädäntymisessään, joka on synnyttänyt riistettyjen ja sorrettujen joukkojen suuren räjähtävyyden koko maailmassa, käynnissä olevien kansansotien jatkamisen ja kiihtymisen sekä monien muiden valmistelun aloittamisen, kuten myös ryöstösotien kiihtymisen sorretuissa kansakunnissa vakavalla imperialistien välisten ristiriitojen kärjistymisellä.

Nykyisessä tilanteessa me kommunistit olemme suuren haasteen edessä; antaa harppaus KKL:lle yhdistymällä marxismi-leninismi-maoismin ja sen yleispoliittisen linjan määrittelyn

ympärille, käydäksemme yleistä vastavallankumouksellista offensiivia vastaan, jotta imperialismi repeytyy kappaleiksi kärjekkäissä ristiriidoissaan.

Universaalihistoria on astumassa uuteen vallankumousjaksoon. Tänä päivänä kommunistien on tarkkaan määriteltävä se vaihe, jossa proletaarinen maailmanvallankumous on. Tämä on avain voimasuhteiden ymmärtämiseen nykyisessä maailmassa, meidän tilanteemme ja vihollisen tilanteen ymmärtämiseen, palvellaksemme vallankumouksen edistymistä maailmassa.

Puheenjohtaja Mao opetti meille, että tie on mutkitteleva, mutta näköalat ovat loistavat. Vallankumous tulee voittamaan koko maailmassa ja kommunismi tulee loistamaan Maan päällä ennemmin tai myöhemmin, riippuen kommunistien toiminnasta.

### **3. KANSAINVÄLINEN TILANNE**

Lähtien liikkeelle Leninin teesistä imperialismiin taloudelliset suhteet muodostavat perustan nykyiselle kansainväliselle tilanteelle. Läpi koko 1900-luvun tämä kapitalismin erityinen vaihe – sen korkeampi ja viimeinen vaihe – tuli täysin määritellyksi, ja maailman jako sorrettuihin ja sortaviin maihin on imperialismiin leimallinen piirre. Kapitalistisen yhteiskunnan koko prosessissa perusristiriitana on ristiriita proletariaatin ja porvariston välillä, mutta ei-monopolistisen kapitalismin siirtyessä monopolistiseen kapitalismiin eli imperialismiin maailmassa kehittyi kolme perusristiriitaa:

**Ensimmäinen ristiriita:** yhtäältä sorrettujen kansakuntien ja toisaalta imperialististen supervaltojen ja valtojen välillä. Tämä on **pääristiriita** nykyhetkessä ja samaan aikaan imperialismiin aikakauden pääristiriita. Maailma on jaettu: yhdellä puolella on sorrettujen kansakuntien valtava enemmistö, jotka ovat siirtomaita tai puolisiirtomaita (jälkimmäisillä on vain muodollinen itsenäisyys tai riippumattomuus, ne ovat taloudellisesti, poliittisesti,

sotilaallisesti ja kulttuurillisesti alistettuja imperialismille); toisella puolella on kourallinen imperialistivaltoja, joko supervaltoja tai valtoja – kummassakin tapauksessa ne ovat sortavia kansakuntia. Imperialististen valtojen puolella jenkki-imperialismi on ainoa hegemoninen supervalta. Venäjä on edelleen ydinasesupervalta, ja lisäksi on olemassa myös kourallinen toisen asteen imperialistivaltoja.

Jenkki-imperialismi on suurin pääomanviejä maailmassa, mikä ilmenee valtavissa epätasapainoissa sen taloudessa. Pitääkseen yllä hegemoniaansa, imperialismi on pakotettu käymään monia sotia samanaikaisesti, sekä ylläpitämään sotilaallista läsnäoloaan kaikissa maanosissa. Tämä johtaa valtaviin taloudellisiin kustannuksiin sen jättimäisen sotilas-, vakoilu- ja peiteoperaatiokoneiston ylläpitämiseksi, luottokustannuksiin menneistä ja nykyisistä sodista, sotaveteraanien tukemisessa; unohtamatta korkeaa sosiaalista hintaa, joka aiheutuu heidän omalla maaperällänsä, halveksuntaan sorrettujen kansakuntien joukkojen elämää ja arvokkuutta kohtaan, kansanmurhaan, jota ne soveltavat alistaakseen heitä, mikä ravitsee luokkavihaa maailman kaikista kansoista.

Sorretut maat ovat kotina suurimmalle ja köyhimmälle väestölle, jotka ovat alisteisia imperialistiselle sorrolle, he elävät oloissa jotka eivät sovi ihmiskunnan saavuttaman kehityksen tasoon, he kärsivät elinolojensa ja luonnonympäristönsä tuhosta, ja heitä piinaavat imperialismin ja sen paikallisten lakeijoiden systemaattiset ryöstösodat.

Noissa maissa puolifeodaalisella ja puolikoloniaalisella perustalla kehittyi byrokraattinen kapitalismi, joka luo sitä vastaavat poliittiset ja ideologiset muodot, estää systemaattisesti kansallista kehitystä, riistää proletariaattia, talonpoikaista ja pikkuporvarista ja rajoittaa keskiporvarista.

Jos ei tunnusteta sorrettujen maiden puolifeodaalista luonnetta – ja näin ollen talonpoikaissodan välttämättömyyttä sen ratkaisemiseksi –, päädytään kieltämään demokraattisen vallankumouksen välttämättömyys noissa maissa – välttämättömyys kehittää kansansotaa yhtenäisenä sotana, jossa maaseutu on pääasiallinen ja kaupunki välttämätön täydennys – puolifeodalismiin, imperialismiin ja byrokraattisen kapitalismin lakkauttamiseksi.

Maailmankriisin purkamista sorrettuihin maihin tullaan jatkamaan, ja niin kauan kuin ne pysyvät tässä asemassaan, ne tulevat edelleen olemaan imperialistisen uudelleenjaon ryöstösaaliina. Imperialismin politiikka on lisää taantumusta ja väkivaltaa sorrettuja kansakuntia vastaan, pidemmälle menevän kansallisen alistuksen tai saalistus- ja ryöstösotien puolesta. Imperialistien suunnitelmana on maiden jakaminen ja uusi maailman uudelleenjako, perustuen sotilaallisiin voimasuhteisiin ja etenemiseen strategisten asemien miehityksessä. Mitä he ajavat takaa, ei ole rauha vaan kansojen alistaminen kapitulaatioon pakotetuilla “sopimuksilla” ja “rauhansopimuksilla”, joilla ne vain muodollistavat taistelukentällä saavuttamaansa.

Sorretut maat Aasiasta, Afrikasta ja Latinalaisesta Amerikasta – kuten puheenjohtaja Mao osoitti – ovat vallankumouksellisen myrskyn vyöhykkeitä ja proletaarisen maailmanvallankumouksen perusta, ja on tarpeen korostaa, että sorretut maat ulottuvat jopa itse Eurooppaan asti.

Vahvistamme, että todellinen kansallinen itsemäärääminen voidaan saavuttaa vain uudemokraattisen vallankumouksen tai sosialistisen vallankumouksen kautta, vastaten kutakin tapausta, mitä varten on välttämätöntä konstituoida tai rekonstituoida uudentyyppiset kommunistiset puolueet, marxilais-leniniläis-maolaiset puolueet, jotka ovat kykeneviä johtamaan vallankumous päätökseensä. Puheenjohtaja Mao on mestarillisesti syntetisoinut kaikki taistelut sorretuissa kansakunnissa seuraavalla suurella ohjeella: **“Maat tahtovat**



**itsenäisyyttään, kansakunnat tahtovat vapautustaan ja kansat tahtovat vallankumousta!”**

**Toinen ristiriita:** proletariaatin ja porvariston välillä.

Vuonna 2008 alkanutta talouskriisiä, joka alkoi finanssikriisinä USA:ssa, purettiin joukkojen selkiin sorretuissa maissa ja jopa itse imperialistisissa maissa, lyöden siten imperialististen maiden proletariaattia, lietsoen kärjekkäitä taisteluita 1900-luvulla saavutettujen etujen puolustamiseksi. Kriisin seurauksia ei ole ylitetty, ja tämän vuoksi kohentuva työllisyys on tapahtunut huonomman laadun, alempien palkkojen ja pidemmän työpäivän hinnalla. Kriisistä toipuminen tapahtuu luokan lisääntyvän yliriiston kustannuksella.

Lisäksi siirtolaisaallot pahentavat ristiriitaa proletariaatin ja porvariston välillä tuhansin sotapakolaisiin ja yleensä köyhin ihmisiin, jotka pakenevat imperialistista sotaa sekä raivoisaa riistoa ja sortoa puolisiirtomaissa ja paisuttavat proletariaatin rivejä imperialistisissa maissa. Nämä siirtolaisaallot ovat seuraus järjestelmästä itsestään ja “humanitaarinen tragedia”, joka on hyödyksi monopoleille imperialistisissa maissa alentamalla tuotantokustannuksia palkkatasojen alentamiseksi tällä työvoimalla, joka ei ole maksanut heille mitään.

Samaan aikaan imperialistit itse propagoivat kyynisesti mediassaan noiden maahanmuuttajien “terrorismin” vaarasta ja lietsovat šovinistista hysteriaa, ruokkivat rasismia ja nationalismia. Imperialismi soveltaa taantumuksellista šovinistista politiikkaansa luokan jakamisesta kotoperäisiin työläisiin ja maahanmuuttajatyöläisiin estääkseen proletariaatin yhdistyneen luokkatietoisen toiminnan estääkseen sitä organisoitumasta yhtenä ainoana luokkana yhtenäisine etuineen, yhdellä ainoalla ideologialla, yhdellä ainoalla politiikalla ja yhdellä ainoalla puolueella, Kommunistisella Puolueella.

Ristiriita imperialistisissa maissa on myös vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, eikä se ole kysymys tämän tai tuon poliittisen hallinnon vaihtamisesta, se on porvarillisen diktatuurin jostakin hallintomuodosta, vaan lopun pistämisestä porvariston diktatuurille proletariaattia ja kansaa vastaan sosialistisella vallankumouksella.

Ristiriita porvaristo–proletariaatti ja kaikki muut ristiriidat imperialistisissa kansakunnissa ovat kärjistymässä. Myöskin kaikenlaiset kauheudet, joita imperialistiset valtiot suorittavat sorrettuja kansakuntia ja niiden kansoja vastaan – varsinkin USA:n imperialismin toimesta – saavat kasvavan vastareaktion imperialistisissa maissa itsessään, ja tämä on luonteenomaista imperialismin mädäntymisen nykyiselle vaiheelle. Imperialistisen sodan on välttämättä palattava kotiin.

Edelleen, köyhimpien joukkojen systemaattinen ja jatkuva murha jenkkivaltion repressiovoimien toimesta omalla maaperällään on osa sotaa USA:n proletariaattia ja kansaa vastaan – erityisesti mustia ja sorretuista maista tulevia maahanmuuttajia ja heidän jälkeläisiään vastaan. Sorron edessä tendenssinä on, että joukot nousevat kapinaan ja kääntävät sorrettujen kansakuntien massiivista kansanmurhaa varten heille annetut aseet omia sortajiaan vastaan. On jo nähty ilmauksia, jotka vahvistavat tämän tendenssin.

Lyhyesti, pääasia on, että liike imperialistista sotaa vastaan tulee lisääntymään, lisäyksenä luokan kapinaan riistoa ja sortoa vastaan sekä joukkojen lisääntyvään köyhyyteen. Tämä tapahtuu kaikissa imperialistisissa maissa.

Kun käsitellään perusristiriitoja maailmassa tänään – toisin sanoen ristiriitoja, jotka ratkaisevasti leimaavat kansainvälisen luokan taistelua, taistelua vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä – emme voi ajatella, että ristiriita proletariaatti–porvaristo olisi olemassa vain imperialistisissa maissa. Tämä ristiriita on olemassa maailman

kaikissa maissa.

Sorretuissa maissa se ilmenee ristiriitana proletariaatin ja byrokraatti-comprador-porvariston välillä. Noissa maissa kansan leirillä on keskus: proletariaatti, joka on ainoa kykenevä luokka johtamaan demokraattisen vallankumouksen päätökseensä edellyttäen, että se kehittää etujoukkonsa – Kommunistisen Puolueen – joka todellisuudessa johtaa kansansotaa, takoen työläisten ja talonpoikien liiton, voittaen puolelleen pikkuporvariston luotettavana liittolaisena ja – määrätyillä ehdoilla ja määrätyissä olosuhteissa – yhdistyen jopa kansallisen porvariston (keskiporvariston) kanssa.

Mitä enemmän hallitsevat luokat noissa maissa pyrkivät uudistamaan valtion rakennetta, antagonismi ristiriidassa proletariaatin ja byrokraatti-comprador-porvariston välillä tulee yhä ilmeisemmäksi. Molemmat antagonistiset luokat alkavat kasvavissa määrin polarisoitumaan toisiaan vastaan, ja proletariaatti saavuttaa enemmän merkitystä ainoana demokraattisen vallankumouksen johtavana luokkana.

Korostamme, että demokraattisessa vallankumouksessa on kolme perusristiriitaa: ristiriita kansakunta-imperialismi, ristiriita kansa-byrokraattinen kapitalismi ja ristiriita joukot-feodalismi. Mikä tahansa noista voi tulla pääristiriidaksi vastaten vallankumouksen vaihetta. Sorretuissa maissa ristiriita proletariaatti-porvaristo ilmenee ristiriidassa kansa-byrokraattinen kapitalismi (koska proletariaatti on johtava luokka kansan leirissä). Kun voitto on saavutettu demokraattisessa vallankumouksessa – mikä taloudellisin termein merkitsee imperialistisen suurpääoman, byrokraattisen kapitalismin ja feodaalisen suurmaaomaisuuden pakkoluovutusta sekä maan yksilöllistä jakoa köyhille talonpojille, pääasiassa maattomille tai vähän maata omistaville – ja sosialistinen vallankumous alkaa keskeytymättä kehittyä, niin vallankumouksen luonne muuttuu ja ristiriidasta proletariaatti-porvaristo tulee pääasiallinen.

Maolaisina tiedämme hyvin, että sosialistisen vallankumouksen voiton ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen on suoritettava toisiaan seuraavia kulttuurivallankumouksia kapitalistisen restauraation estämiseksi ja jatkamiseksi marssilla kohti kommunismia, johon kaikki astuvat tai kukaan ei astu.

**Kolmas ristiriiita:** imperialistien välinen. Kuten Lenin on opettanut, imperialismi ei ole yksi – on useita imperialistisia maita. Toisin sanoen, on imperialistisia valtoja ja supervaltoja, jotka jakavat maailman keskenään vastaten taloudellisia, poliittisia ja sotilaallisia voimasuhteita; voimasuhteita, jotka muuttuvat kaiken aikaa ja kehittyvät juonittelun ja kilpailun kautta.

Tällä hetkellä Yhdysvallat on ainoa hegemoninen supervaltta. Sosiali-imperialistisen SNTL:n hajottua vuonna 1991 imperialistisen Venäjän taloudellinen paino vähentyi ja niin myös sen sotilaallinenkin paino, mutta se säilyttää edelleen luonteensa ydinasesupervaltana. Niin ikään toiset imperialistivallat, kuten Saksa, Englanti, Ranska, Japani, Kiina, Itävalta, Alankomaat, Australia, Ruotsi, Kanada, Italia, Espanja jne., ovat kokonaisuutena myös kourallinen sortavia maita. 90-luvulta alkaen ne ovat kilpailleet sosiali-imperialistisen SNTL:n alistamien sorrettujen maiden uudesta uudelleenjaosta. Sittemmin kaikkia vähääkään merkittäviä tapahtumia – olivat ne sotaisia tai ei-sotaisia – Itä-Euroopassa, Keski-Aasian entisissä neuvostotasavalloissa, niin sanotussa Laajennetussa Lähi-idässä – Persianlahdella, Irakissa, Afganistanissa, Syyriassa, Pohjois-Afrikassa –, Kauko-Idässä – Pohjois-Koreassa –, Lounais-Aasiassa – Vietnamin, Laosissa, Kamputseassa – ja Latinalaisessa Amerikassa – Kuubassa, Nicaraguassa ja Venezuelassa – leimaa tämä taistelu noiden maiden jakamista ja uutta uudelleenjakoa varten.

Mitä tulee imperialisteihin, olkootpa ne yksin tai koalitioissa, ne ovat yhtä tai monia sorrettuja maita vastaan,

ja tällöin ei ilmene vain pääristriita, vaan myöskin kolmas ristiriita – imperialistien välillä. Jenkki-imperialismi käyttää “hajottamista ja hallitsemista” toisia imperialistivaltoja vastaan. Imperialistit rikkovat omia sopimuksiaan kuten tahtovat, heidän omaa kansainvälistä oikeuttaan, hyökkäämättömyysperiaatetta, sillä lakihan on tehty muiden noudatettavaksi. Tämän vuoksi rauha ja sopusointu imperialistien kesken on vanhaa kaakatusta, jota he toistavat, kuten “superimperialismia” ja “ultraimperialismia”, joita propagoidaan sellaisilla taantumuksellisilla käsitteillä kuin “uusimperialismi”, “uuskolonialismi”, “uusliberalismi”, “globalisaatio”, “geopolitiikka” jne. Nuo ovat pseudoteorioita, jotka pääasiassa tähtäävät demokraattista vallankumousta ja kansallisia vapautustaisteluita vastaan, ja niitä käyttävät sekä imperialistit itse että revisionistit.

Imperialistinen kiista on absoluuttista ja juonittelu suhteellista. Tämä määrittelee imperialististen liittoumien tilannesidonnaisen ja väliaikaisen luonteen; tämän vuoksi ei voida puhua “imperialistisista blokeista”, se on revisionismia. Näin ollen Euroopan unioni ei ole blokki tai “eurooppalainen imperialismi”, vaan Euroopan maiden liittouma Saksan hegemonian alla – juonittelussa ja tappelussa Ranskan kanssa, joka yrittää laajentaa omaa valtaansa – jenkki-imperialismin kanssa käytävää kilpailua varten.

Toisen asteen imperialistivallat taistelevat muuttuakseen uusiksi supervalloiksi ja alkaakseen kilpailla maailmanhegemoniasta vallatakseen sen paikan, jota tänään pitää jenkki-imperialismi, ja määrätäkseen uuden maailmansodan kautta jo uudelleenjaetun maailman uuden uudelleenjaon sekä uuden maailmanjärjestyksen.

Mitä tulee **ristiriitaan sosialismin ja kapitalismin välillä**, joka vastaa proletaarisen maailmanvallankumouksen koko aikakautta, se ilmenee ja kehittyy nykyisessä tilanteessa ideologisella ja historiallisella alalla johtuen siitä tosiasiaista, että Kiinan porvarillisen restauraation jälkeen

ei ole ollut sosialismia.

Taantumuksen leirissä tämä ristiriita ilmenee yleisenä vastavallankumouksellisena offensiivina, joka on heikkenemässä ja on tällä hetkellä suunnattu kansallisia vapautussotia vastaan niin sanotulla "terrorisminvastaisella sodalla". Me vastustamme sitä marxilais-leniniläis-maolaisella vallankumouksellisella vastaoffensiivilla, joka kehittyy pääasiassa kansansodalla. Vallankumouksen leirissä ristiriita sosialismin ja kapitalismin välillä ilmenee siinä, että sosialismi elää ajatuksena proletariaatin ja maailman kansojen taisteluissa; käynnissä olevissa taisteluissa ja kansansodissa Intiassa, Perussa, Turkissa ja Filippiineillä; ja väsymättömässä propagandassa ja kasvavassa kahden linjan taistelussa marxilais-leniniläis-maolaisten puolueiden ja järjestöjen kesken KKL:n yhdistämiseksi maoismin ohjaukseen ja pääasiassa kansansodan soveltamiseen.

Kaikki tämä yhtäältä ajaa eteenpäin porvarillisen valtion (maanomistajien-byrokraattien vanha valtio imperialismin palveluksessa sorretuissa maissa) suurempaa taantumuksellistumista sen kohdatessa vallankumouksellisen tilanteen epätasaisessa kehityksessä koko maailmassa. Sen ilmaisu on eteneminen kohti vallan absoluuttista keskittämistä toimeenpanovallalle – oli se sitten presidentillisenä absolutismina tai fasismina – vastaten kunkin maan erityisyyksiä. Absoluuttinen keskittäminen kohdatakseen herruutensa ylläpitämisen kriisin ja vallankumouksen sekä imperialistista hyökkäyssotaa varten.

Objektiivinen tilanne maailman tasolla kehittyy pohjimmiltaan imperialismin mädäntymisen yleiskriisin pahentumisena, minkä jopa itse taantumus on pakotettu tunnustamaan. Se on sen uppoamisen syvenemistä. Yhteiskunnallisesti tuotettu jättimäinen rikkaus kasvaa keskeytyttä kouralliselle imperialisteja ja sorrettujen maiden suurporvareita ja tilanherroja samalla, kun kansanjoukot koko maailmassa ovat siitä osattomia. Kaiken tämän seurauksena on kärjistyneempi

kriisi ja lyhemmät syklit imperialismin yleisen ja viimeisen kriisin sisällä, joka ajaa kaikki imperialistiset valtiot käymään ryöstösotia uuden uudelleenjaon puolesta.

Imperialismi on edelleen hengissä ja jenkki-imperialismi – ainoana hegemonisena supervaltana ja maailman vastavallankumouksellisena santarina – on maailman kansojen päävihollinen; se tekee edelleenkin mitä mieltä Afrikassa, Aasiassa ja Latalalaisessa Amerikassa; se miehittää edelleen voimaperäisesti siirtomaita, perustaa sotilastukikohtiaan maailman kaikkiin osiin ja syyttää ryöstösotaa; se jatkaa kansanjoukkojen sortamista omassa maassaan. Mutta sama tilanne on myöskin käymässä yhä sietämättömämmäksi ja on kiertämätöntä, että ennemmin tai myöhemmin yli 90 % maailman väestöstä tulee nousemaan imperialismia ja kaikkia taantumuksellisia vastaan, ja tuo – kiivaassa taistelussa ja epätasaisessa kehityksessä – on jo käynnissä proletaarisen maailmanvallankumouksen uutena suurena aaltona.

Tämän vuosikymmenen alusta lähtien imperialismin ja byrokraattisen kapitalismin kriisi kärjistyy yhä enemmän koko maailmassa, jossa sen mätäneminen syvenee ja kaikki ristiriidat kärjistyvät; synnyttäen enemmän vallankumouksellista tilannetta epätasaisessa kehityksessä koko maailmassa. Se ilmenee joukkojen suurena toimeliaisuutena, sen räjähtävyys saa kaikki taantumukselliset ja heidän revisionistiset palvelijansa täriseämään; tämä ilmenee kaikkialla ennennäkemättömän suurina räjähdyksinä. Objektiivista tilannetta kohti marssii varmoin askelin subjektiivinen tekijä, pääasiassa Kommunististen Puolueiden prosessi, uudentyyppisinä marxilais-leniniläis-maolaisina puolueina uusien kansansotien aloittamiseksi. Näin aukeaa uusi vaihe eli vallankumousten ajanjakso osana tätä proletaarisen maailmanvallankumouksen uutta suurta aaltoa. Tämä tilanne määrää kommunististen puolueiden tehtävät, strategian ja taktiikan kaikkialla maailmassa.

#### **4. KANSAINVÄLINEN KOMMUNISTINEN LIIKE**

Vahvistamme itsemme Kommunistisen puolueen manifestin (1848) <sup>3</sup> täydessä pätevydessä. Se on kansainvälisen kommunistisen liikkeen syntymätodistus ja peruskivi. Se asetti proletaaristen vallankumouksellisten peruseriaatteet ja ohjelman. Suuret perustajamme, Marx ja Engels, päästivät ilmoille suuren kutsun ja tunnuksen **“Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!”**, ja tuo taistelutunnus innoittaa proletariaatin taisteluita kaikkialla maailmassa ja ohjaa sitä vapautumisensa tiellä. Marxin ja Engelsin sytyttämät vallankumouksen tulet ovat sytyttäneet maailman tuleen, muuttaen ikiajoiksi maailmanhistorian kulun.

Marx sanoi: **“Mennyt kokemus on näyttänyt, miten huolimatta veljellisistä siteistä, joiden tulisi olla kaikkien maiden työmiesten välillä ja joka innostaa heitä seisomaan lujasti toistensa vieressä kaikissa vapautustaisteluissaan, tulee heidän hajanaisten ponnistustensa lannistamaksi.”**

Lenin asetti, että todellinen proletaarinen internationalismi vaatii: **“ensiksikin, että proletariaatin maailman mitassa käymän taistelun edut asetetaan yhden maan proletariaatin taistelun etujen edelle; toiseksi, se vaatii porvaristosta voiton saaneelta kansakunnalta kykyä ja valmiutta tehdä mitä suurimpia kansallisia uhrauksia kansainvälisen pääoman kukistamiseksi”**. Puheenjohtaja Mao julisti internationalismia syvimmässä merkityksessään vahvistamalla, että **“se on kommunismin henki”**.

Näin kansainvälisen kommunistisen liikkeen historia on kunniakas taisteluprosessi, jonka kautta maailman kommunistit ovat taistelleet ja taistelevat yhdistyäkseen palvelen muuttumattoman päämääränsä: kommunistisen yhteiskunnan saavuttamista.

Tässä sankarillisessa taistelussa rakennettiin kolme internationaalia:

Ensimmäinen internationaali, eli Kansainvälinen Työväenliitto,



perustettiin Marxin ja Engelsin toimesta vuonna 1864, asetti ankarassa taistelussa anarkistisia, blanquilaisia ja muita kantoja vastaan, että proletariaatin ideologia oli vain yksi – marxilaisuus – joka on eheä ja pohjattu tieteellisesti proletariaatin kansainväliseen luonteeseen ja sen vallankumoukselliseen puolueeseen laskien ideologiset perustat proletaarille vallankumoukselle. Kun sen anastamista tavoitelleet opportunistit soluttivat ja ympäröivät Internationaalin, Marx esitti, että olisi parempi lopettaa Kansainvälinen Työväenliitto kuin nähdä sen tulevan murhatuksi yhtenäisyydellä ilman periaatteita.

Marxilaisuudelle perustunut Toinen internationaali oli Engelsin perustama vuonna 1889, ja se palveli työläisten sosialististen järjestöjen ja puolueiden moninkertaistamista, erityisesti Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa. Engelsin kuoleman jälkeen Bernsteinin ja Kautskyn revisionismi rynnäköi Toisen internationaalin johtoon ja se rappeutui opportunistiin, saavuttaen lopullisen vararikon ensimmäisen maailmansodan aikana, kun sen johtajat asettuivat vastustamaan taistelua imperialistista sotaa vastaan *isänmaan puolustuksen* <sup>4</sup>tekosyillä, kieltäytyivät sen muuttamisesta vallankumoukseksi ja äänestäen sotamäärärahojen puolesta parlamentissa he tukivat imperialistista sotaa ja omien maidensa porvaristoa tullen siten sosialipatrioteiksi, sosiališoviniteiksi, sosialipettureiksi.

Kolmannen internationaalin perustaminen maaliskuussa 1919 oli tulos KKL:n vasemmiston pitkästä taistelusta Leninin ja bolshevikkipuolueen suuren johdon alla. Se tiivistää proletaarisen vallankumouksen kokemuksen taisteluista tsarismia, imperialismia ja kaikkea taantumusta vastaan erottamattomina taistelusta kaikkea vanhaan järjestykseen valettujen Toisen internationaalin puolueiden opportunistia ja revisionismia vastaan. Lenin suunnitteli ja perusti Kolmannen internationaalin sotakoneeksi suorittamaan proletaarista maailmanvallankumousta ja proletariaatin diktatuurin

rakennustyötä. Kolmannen internationaalin perustaminen muodostaa suuren harppauksen kansainvälisen kommunistisen liikkeen historiassa.

Kolmas internationaali – Kommunistinen Internationaali (KI tai Komintern) – oli olemassa 24 vuoden ajan, jonka aikana pidettiin seitsemän maailmankongressia, kunnes se lakkautti itsensä vuonna 1943. Sen täytyi kehittyä monimutkaisessa kontekstissa, jota edustivat sen perustajan ja pääasiallisen johtajan – suuren Leninin – menetys vuonna 1924, sosialismin rakennustyön suuret haasteet SNTL:ssa, fasismin valtaannousu monissa maailman maissa – erityisesti Euroopassa – sekä toisen maailmansodan alku.

Sen olemassaoloon vaikutti vahvasti bolshevikkien Kommunistisessa Puolueessa kehittynyt voimakas ja kova kahden linjan taistelu, joka kesti 13 vuotta, jonka aikana vasemmiston täytyi toveri Stalinin johdolla sitkeästi taistella paljastaakseen ja murskatakseen trotskilaisuuden, buharinilaisuuden sekä Kamenevin–Zinovjevin oikeisto-opportunistisen klikin samoin kuin muut jengit ja mustat linjat, estäen niiden pyrkimykset horjuttaa proletariaatin diktatuuria SNTL:ssa, kaapata KI:n johto ja kontrollikoneistot politiikkansa määräämiseksi useille sektioille – pahansuopia toimia, jotka aiheuttivat vakavaa haittaa.

Siitä johtuen, KI (Komintern) kärsi oikeisto- ja “vasemmisto”-poikkeamista – erityisesti ajanjaksolla V ja VI kongressien välillä – ja se oli antanut joitakin virheellisiä neuvoja ja toimiohjeita, jotka aiheuttivat jonkin verran haittaa vallankumouksellisille puolueille ja prosesseille. Kuitenkin pääasiallista oli, että kehittäen kahden linjan taistelua toveri Stalin johti Kommunistisen Internationaalin vasemmistoa estäen revisionistisen kaappauksen ja murskasi trotskilaisen ja zinovjevilaisen vaikutuksen sen johdossa. Toveri Stalinin oikeutetulla ja oikealla johdolla Komintern piti punaisen värinsä, marxismi-leninismi vallitsi ja revisionismi ei voinut nostaa päätään.

VII kongressilla, joka pidettiin v. 1935 puolivälissä, oli erityistä kauaskantoisuutta johtuen vaiheen olosuhteista ja sen kohtaamista haasteista. Tämän tärkeän kongressin täytyi vastata uusiin ja pitkälle kantaviin ongelmiin keskellä vaikeaa ja monimutkaista tilannetta.

VII kongressi asetti taktiikaksi fasisminvastaisen maailmanrintaman ja kansanrintaman proletariaatin diktatuurin puolustamiseksi ja proletaarisen vallankumouksen kehittämiseksi, taistellen fasismin vastavallankumouksellista offensiivista vastaan. Sen myötä ensimmäistä kertaa KKL:n historiassa, kansainvälinen proletariaatti ja koko maailman kansanjoukot voitiin yhdistää saman lipun alle, saman politiikan, saman suunnitelman ja saman johdon alle, yhdeksi taistelevaksi armeijaksi, antaen muodon Leniniltä peritylle tehtävälle työskennellä todellisena sotakoneena maailmanvallankumouksen puolesta.

Kominternin ohjaamina satojen miljoonien joukot ovat nousseet suurena teräsmyrskynä fasismia vastaan, vallankumouksen puolesta sekä SNTL:n ja proletariaatin diktatuurin puolustamiseksi. Kiinan vallankumous sai erityisen merkityksen muuttaessaan voimasuhteen maailmassa sosialismin, proletariaatin ja sorrettujen kansojen hyväksi taistelussa imperialismia ja taantumusta vastaan.

Kominternin johdolla tusinoissa maita, eikä vain Euroopassa vaan myös Aasiassa, kommunistit kävivät sankarillisia aseellisia taisteluja sissisotana kuten Espanjan sisällissodassa. Niissä maissa, missä vallankumous ei voinut voittaa, pääsyyinä oli se, ettei ollut riittävän kypsyyttä ja valmistautunutta kommunistista puoluetta, joka olisi perustunut marxismi-leninismille ja ollut valppaana revisionismia vastaan. Siitä huolimatta, kuten historia näyttää, sen taistelu kontribuoi fasismin lyömiseen, ja kommunistit näyttivät koko maailmalle korkean arvon ja kommunistisen sankaruuden, sallimatta luokan moraalin murtamista.

Soveltamalla VII kongressin päätöslausemia, puheenjohtaja Maon johtama KKP tiesi, kuinka toteuttaa rintaman politiikkaa määriteltynä vallankumouksen tarpeisiin Kiinassa, soveltaen riippumattomuutta ja itsemääräämistä, yhtenäisyyttä ja taistelua, kukistaen japanilaisen fasismin ja jatkaen vapautussotaa maanlaajuiseen vallan valtaamiseen asti, murskaten paikalliset hallitsevat luokat ja niiden imperialistiherrat, vieden päätökseensä uusdemokraattisen vallankumouksen ja jatkaen keskeytymättä sosialistista vallankumousta. Marxismi-leninisin ja VII kongressin asettaman linjan luova soveltaminen maan konkreettisiin olosuhteisiin ja sen yhdistyminen Kiinan vallankumouksen käytäntöön johti kattavamman ja täydemmän ymmärryksen kehittymiseen yhteisrintamasta sekä kansansodan teorian ja käytännön täyteen kehitykseen.

Useissa maissa nähdyt ongelmat ja poikkeamat olivat pääasiassa tulosta rintamapolitiikan soveltamisesta kunkin puolueen toimesta, päävastuun kaatuessa kommunistisille puolueille, jotka ovat vastuussa kansainvälisen linjan soveltamisesta kuhunkin maahan. Kuten puheenjohtaja Mao on esittänyt, tämän kokemuksen oikeutettua arvioimista varten on välttämätöntä vetää selvä demarkaatiolinja niihin, jotka olivat edelleen marxilaisuuden piirissä, ja niihin, jotka kaatuivat revisionismin suohon, ja edelleen ensimmäisessä ryhmässä meidän on tarpeen erottaa virheet periaatteissa virheistä käytännön työssä. Avainasemassa on, että puheenjohtaja Mao kehitti kuusi yhteisrintaman lakia sekä teorian koskien vallankumouksen kolmea perusvälinettä ja niiden keskinäissuhdetta.

Käytyään sankarillisen vastarinnan aseellista taistelua natsifasismia vastaan kommunistiset puolueet joissakin maissa, kuten Italiassa ja Ranskassa, kääntyivät pois Kominternin toimiohjeista ja marxismi-leninisin perusperiaatteista johtuen oikeisto-oppportunistisista kannoista näiden johdossa, niiden johto kapituloitui porvaristonsa edessä keskittyessään

liberaalidemokraattisen hallinnon puolustamiseen ja petti vallankumouksen, rappeutuen kaikkein mädimpään revisionismiin, moderniin revisionismiin.

Maailman tasolla fasisminvastaista rintamaa sovellettiin loistavasti toveri Stalinin johdolla keskuksenaan SNTL:n edustaman proletariaatin diktatuurin puolustaminen. Sen kautta proletariaatin diktatuuri kohtasi fasismin ja maailmanvallankumous eteni. Fasisminvastaisen sodan voitto oli sosialismin suuri ja sankarillinen voitto, kansainvälisen proletariaatin ja maailman sorrettujen kansojen voitto imperialismista ja maailman taantumuksesta, marxismleninismin voitto revisionismista.

Fasisminvastaisen sodan voiton myötä imperialistinen leiri heikentyi ja proletaarinen vallankumous vahvistui. Puna-armeijan ja vastarintasotien kunniakkaan roolin ansiosta vallankumous laajentui Itä- ja Keski-Euroopan kautta saavuttaen osan Saksasta laajentaen siten sosialistista leiriä. Aivan erityisesti Kiinan vallankumouksen voitettua vuonna 1949 voimasuhde vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä kansainvälisellä areenalla muuttui maailmanvallankumouksen eduksi. Maailmanvallankumous eteni strategisen tasapainon vaiheeseen – voimakas sosialistinen leiri ja voimakas kansallinen vapautusliike siirtomaissa ja puolisiirtomaissa nousi.

Tämän vuoksi pidämme VII kongressia tärkeänä marxilais-leniniläisenä kongressina, joka aseisti proletariaatin oikeutetulla ja oikealla poliittisella linjalla taistelemaan fasismia vastaan ja edistämään proletaarista maailmanvallankumousta.

Vaikka Komintern ja toveri Stalin tekivät joitain virheitä kulussaan, vakavien poikkeamien ja petosten ongelmat johtuivat revisionismista niiden puolueiden johdossa, jotka päätyivät noihin tilanteisiin, eikä sitä voi laittaa toveri Stalinin, SNTL:n KP(b):n tai Kominternin nimiin.

Ammentaen KKL:n ja proletaarisen vallankumouksen historiasta, näemme, että toveri Stalin tiesi, miten piti soveltaa lujasti ja nerokkaasti – keskellä monimutkaista ja vaikeaa tilannetta – Leninin määritelmää todellisesta proletaarisesta internationalismista sekä erityisten ja kansallisten etujen alistamisesta kansainvälisen proletariaatin kokonaisedulle, asettaen etusijalle proletaarisen maailmanvallankumouksen ja kommunismin asian puolustamisen.

Vuonna 1943 Komintern lakkautti itsensä, ja KKL astui suhteellisen hajaannuksen ajanjaksoon, jonka synnytti pääasiassa modernin revisionismin hajottava ja petollinen toiminta. Moderni revisionismi oli vastavirtaus, jota edustivat Browder, Tito, Togliatti, Thorez ja pääasiassa Hruštšov ja NKP:n XX edustajakokous, jossa hänen klikkinsä anasti NKP:n, Puna-armeijan ja sosialistisen valtion johdon – rappeuttaen ne vastaavasti revisionistiseksi puolueeksi, kansanvastaiseksi armeijaksi ja sosialifasistiseksi porvarilliseksi valtioksi – ja tuhoten proletariaatin diktatuurin, horjuttaen kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden peruseriaatteita.

Vuonna 1947 perustettiin Kominform, jonka kautta toveri Stalin taisteli sitkeästi modernia revisionismia vastaan ja murskasi sekä tuomitsi Titon revisionismin. Kominform oli se, joka aloitti taistelun ensimmäistä revisionismin valtaamaa valtiota vastaan. Budapestin konferenssissa Titon revisionismi tuomittiin ja erotettiin, mikä osoitti täysin paikkansapitämättömäksi, että toveri Stalin olisi muka sovittelut kansallista sovintoa hierovien tai muiden toisen maailmansodan jälkeen nousseiden revisionististen linjojen kanssa – toverin johdolla Kominform aloitti sen taistelun modernia revisionismia vastaan, jonka puheenjohtaja Mao tuli viemään loppuun vuosia myöhemmin.

Kommunistien tehtävä yhdistymisestä maailman tasolla tapahtuu toisen maailmansodan ja toverin kuoleman jälkeen – kiivaassa taistelussa modernia revisionismia vastaan, jossa

puheenjohtaja Mao kohoaa yhä enemmän maailmanvallankumouksen suurena johtajana.

Vuosina 1957 ja 1960 pidettiin kaksi kommunististen ja työväenpuolueiden kansainvälistä konferenssia Moskovassa. Näiden konferenssien julkilausumat vastaavat kahden linjan taistelun kehitystä KKL:ssä tuossa vaiheessa, ja ne johtivat myönnytyksiin välttääkseen hajaannusta tuossa vaiheessa ja antaakseen aikaa Leninin ja Stalinin todellisille seuraajille NKP:ssa käydä kahden linjan taistelua sen sisällä. Ottaen huomioon, että NKP:n paino oli erittäin suuri ja sen sisäinen tilanne erittäin vaikea, tämä ilmaisee oikeaa käsittelyä puheenjohtaja Maon johtamalta vasemmistolta KKP:n johdossa sen soveltaessa periaatetta taistella järjellä, edulla ja yliulottamatta.

NKP:n XXII edustajakokous pidettiin vuonna 1961, ja se systematisoi modernin revisionismin kannat. Kiinan Kommunistista Puoluetta johtanut puheenjohtaja Mao määritteli uuden revisionismin olemuksen, jonka hän systematisoi **“kolmena rauhanomaisena”** ja **“kahtena kokonaisena”**. Hruštšov vääristi Leninin teesin rauhanomaisesta rinnakkainelosta – joka erottaa suhteet eri yhteiskuntajärjestelmiä noudattavien valtioiden välillä suhteista luokkien välillä noiden valtioiden sisällä – esittääkeen **“rauhanomaisen rinnakkainelon”** päälinjana kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle. Hruštšoville ongelma oli välttää sotaa, sillä – hänen mukaansa – ydinaseet eivät erota riistettyjä riistäjistä, minkä vuoksi ihmisten tuli yhdistyä keskenään ihmiskunnan katoamisen välttämiseksi. **“Rauhanomainen siirtyminen”** esitti, että vallankumous ei tarvinnut vallankumouksellista väkivaltaa, vaan yhteiskuntajärjestelmä voitaisiin korvata toisella **“rauhanomaista tietä”**, vaalien kautta, parlamentarismien kautta. **“Rauhanomaisen jäljittelyn”** osalta he puolsivat, että – imperialistisen järjestelmän tuhoamiseksi – sosialistisen järjestelmän tulisi jäljitellä sitä näyttääkseen imperialisteille, että sosialistinen järjestelmä on

ylivertainen ja siten imperialistit vaihtaisivat sosialismiin. Revisionistinen teesi **“koko kansan valtiosta”** oli tarkoitettu kieltämään valtion luokkaluonne, ja konkreettisesti se oli proletariaatin diktatuuria vastaan. **“Koko kansan puolue”** on toinen keplottelu, joka kielsi Puolueen luokkaluonteen proletariaatin puolueena. Näin Hruštšov puolsi, että NKP:n XXII edustajakokous oli kommunistien uusi ohjelma ja korvasi Kommunistisen puolueen manifestin porvarillisella tunnuksella **“vapaudesta”, “tasa-arvosta”** ja **“veljeydestä”**. Manifesti on kommunistien ohjelma, ja sen kieltäminen on sytyttänyt ja kärjistänyt taistelua marxismiin ja revisionismiin välillä.

14. kesäkuuta 1963 julkaistiin **“Ehdotus koskien kansainvälisen kommunistisen liikkeenyleislinjaa”**, joka tunnetaan myös **“Kiinalaisena kirjeenä”**, jota seurasi **“Yhdeksän kommentaaria”**, joissa puheenjohtaja Mao ja KKP loistavasti paljastivat ja murskasivat modernin revisionismin kaikissa näkökohdissaan.

Vain **Suuren polemiikin** tuottamalla syvällä demarkaatiolla – puheenjohtaja Maon ja Kiinan Kommunistisen Puolueen johdolla – kansainvälinen kommunistinen liike kykeni kohottamaan jälleenyhdistymisen prosessin puheenjohtaja Maon suuren johdon ja hänen proletaariselle maailmanvallankumoukselle antamiensa kontribuutioiden ympärille.

Puheenjohtaja Mao kehitti tätä taistelua samanaikaisesti taistellen oikeisto-opportunistista linjaa vastaan KKP:n sisällä, joka oli anastanut puolueen ja valtion tärkeitä apparaatteja.

Puheenjohtaja Mao ja KKP arvioivat, että sellaisissa olosuhteissa ei riittänyt muodostua uudeksi Kommunistiseksi Internationaaliksi, sillä ideologista ja poliittista perustaa, jonka olisi silloin tullut olla marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelu, ei oltu määritelty. Erityisesti Enver Hoxhan johtama Albanian Työn Puolue ei hyväksynyt Mao Tse-tungin ajattelua ja halusi internationaalia yksinomaan marxismi-leninismiin perustuen, ottamatta huomioon sen uutta kehitystä,



sillä oleellisesti Hoxha oli Mao Tse-tungin ajattelua vastaan.

Kiinan Suuren proletaarisien kulttuurivallankumouksen myötä puheenjohtaja Maon vaikutus kehittyi lisääntyvästi kautta maailman. KKP keskittyi erittäin kiireellisiin ongelmiin kuten vallan palauttamiseen Kiinan Kansantasavallassa Liu Šao-tš'in ja Teng Hsiao-pingin revisionistiselta anastukselta ja siihen kuinka jatkaa vallankumousta proletariaatin diktatuurin alla. Näin puheenjohtaja Mao – kansallisessa ja kansainvälisessä luokkataistelussa revisionismia vastaan – tuli proletariaatin suureksi mestariksi ja maailmanvallankumouksen suureksi johtajaksi, ja hänen ajattelunsa muuttui marxilaisuuden kolmanneksi vaiheeksi – vaikkakin taistelu sen määrittämiseksi ja tunnustamiseksi tulisi tapahtumaan vasta myöhemmin. Tätä päämäärää tavoiteltiin neljän vuosikymmenen ajan, ja YMKK (CIMU) on suurimerkityksinen askel.

1960-luvun lopussa ja 1970-luvun alussa ja SPKV:n vaikutuksen alla nousi vallankumouksellisia prosesseja taistelussa modernia revisionismia vastaan pystyttäen kommunistisia puolueita ja kansanarmeijoita, jotka kohottivat korkealle marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelun; Intiassa IKP(ML) ja MKK; Filippiineillä FKP ja Turkissa TKP/ML, samoin kuin muissa maissa käydyt taistelut revisionismia vastaan, marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelun, SPKV:n ja kansansodan puolustamiseksi.

Puheenjohtaja Mao kuoli syyskuussa 1976 ja kiinalaiset revisionistit tekivät vastavallankumouksellisen kaappauksen, hyökäten puheenjohtaja Maoa ja hänen ajatteluaan vastaan. Näin marxilaisten yhtenäisyys astui vakaviin ja monimutkaisiin ongelmiin. Puheenjohtaja Maon kuoleman ja Tengin ja hänen rikoskumppaniensa Kiinassa tekemän revisionistisen anastuksen myötä me kommunistit jouduimme hajaannukseen maailmassa ilman keskusta ja tukialuetta maailmanvallankumoukselle; vastavallankumous on näyttänyt kyntensä kieltääkseen puheenjohtaja Maon ja marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelun pätevyyden sekä päästänyt valloilleen Teng Hsiao-

pingin (kiinalainen revisionismi), Hoxhan (albanialainen revisionismi) ja Brežnevin (venäläinen revisionismi) revisionistisen kolmoishyökkäyksen.

Vuoden 1976 vastavallankumouksellinen kaappaus Kiinassa avasi uuden syvän hajaannuksen ajanjakson KKL:ssä, jonka päälle yleinen vastavallankumouksellinen offensiivi päästettiin valloilleen jenkki-imperialismin toimesta, joka keskeisesti ja pääasiassa keskitti hyökkäyksensä siepatakseen vallankumouksen sielun – sen ideologian, marxismi-leninismi-maoismin.

Syksyllä 1980 kolmetoista kommunistista puoluetta ja järjestöä allekirjoitti julkilausuman **“Marxisti-leninisteille, kaikkien maiden työläisille ja sorretuille”**, joka kutsui kommunisteja yhdistymään marxismi-leninismin ympärille ja kohottamaan korkealle puheenjohtaja Maon, mutta pitämättä sitä uutena vaiheena, näin ollen vailla universaalia pätevyyttä. Tuon työn suoritti pääasiassa USA:n Vallankumouksellinen kommunistinen puolue (RCP-USA).

Sen toinen konferenssi pidettiin 1984, ja se päätti Vallankumouksellisen Internationalistisen Liikkeen (VIL) perustamisesta. Sen perustamisjulkilausumassa vahvistettiin, että sitä ohjasi marxismi-leninismi-Mao Tse-tungin ajattelu.

VIL merkitsi askelta eteenpäin jälleenyhdistymisen tiellä, sen vuoksi on välttämätöntä tehdä oikea ja oikeutettu arvio tästä kokemuksesta. Sen vuoksi on välttämätöntä analysoida kahden linjan taistelun prosessia VIL:n sisällä ja kunkin puolueen näyttelemää roolia. Kuten jokaisessa vallankumouksellisessa elimessä, sen sisäisen kahden linjan taistelun kehityksessä vasemmisto, keskusta ja oikeisto määrittyivät.

1980-luvulla Perun Kommunistinen Puolue (PKP) puheenjohtaja Gonzalon suurella johdolla kohotti korkealle, puolusti ja sovelsi maoismia kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä marxilaisuuden kolmantena, uutena ja korkeampana vaiheena. Puheenjohtaja Gonzalon pääkontribuutio kansainväliseen

kommunistiseen liikkeeseen oli maoismin määrittely täydellisellä ja tieteellisellä tavalla kohottaen korkealle, puolustaen ja soveltaen sitä kansansodan aloittamiseen ja kehittämiseen Perussa, 17. toukokuuta 1980 alkaen. Tämä tapahtuma oli perustavanlaatuisen merkittävä proletaariselle maailmanvallankumoukselle ja kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle, sillä se on todistanut maoismin ja kansansodan pätevyyden. Sankarillisella uhrillaan 11. syyskuuta 2021 – tultuaan murhatuksi tehtyään vastarintaa 29 vuoden ajan absoluuttisessa eristyksessä imperialismin ja taantumuksen tyrmässä – hänen nimensä tuli pysyvästi kaiverretuksi kansainvälisen proletariaatin suurten jättiläisten galleriaan.

PKP:n toiminnan ansiosta VIL eteni jopa tunnustamaan maoismin marxilaisuuden uutena vaiheena vuonna 1993.

VIL kesti vähän yli 20 vuotta – perustamisestaan vuonna 1984 likvidatioonsa vuonna 2006 Prachandan petoksella Nepalin kansansodalle ja RCP-USA:n pyrkimyksellä tehdä tästä elimistä alisteinen Avakianin “uudelle synteessille”. Sen muodollinen lakkauttaminen tehtiin vuonna 2012. Sen olemassaolo heijasteli kahden linjan taistelua kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä. VIL palveli proletaarista maailmanvallankumousta ja tehtävää taistelusta kommunistien jälleenyhdistämiseksi sen ajan, kun vasemmisto – kovalla taistelulla – pystyi ylläpitämään sen ytimessä taistelua maoismin asettamiseksi maailmanvallankumouksen ainoaksi komentajaksi ja oppaaksi.

Kuitenkin, puheenjohtaja Gonzalon tultua vangituksi vuonna 1992 ja pian sen jälkeen kansansodan kärsittyä takaiskuja Perussa – mikä on vaikeuttanut vasemmiston toimintaa KKL:ssä – RCP-USA, joka on vehkeillyt yhdessä revisionistisen ja kapitulationistisen oikeisto-opportunistisen linjan (OOL) kanssa, on käyttänyt hyväkseen monimutkaista tilannetta hyökätäkseen vasemmistoa vastaan ja edetäkseen halvassa hegemonismissaan – ensin levittämällä revisionistista, marxismi-leninismi-maoismille vastakkaista niin kutsuttua “uutta synteesiä” piilotetussa muodossa ja tehden sitten

jälkikäteen saman avoimesti.

VIL oli astumassa suurempaan hajaannukseen. Tätä pahensi, kun Avakianin johtama RCP-USA ensin hyväksyi ja otti myönteisen kannan **VIL:n julkilausumaan: Kansansotien vuosisadan puolesta** (2000), mutta alkoi sitten kieltää sen vajoten revisionismin tielle ja lisäten hyökkäyksiään maoismia vastaan. Seuraavina vuosina kahden revisionistisen virtauksen ja päällikön – Avakianin ja Prachandan – välillä kilpailu hegemoniasta kärjistyi ei vain VIL:ssä vaan koko KKL:n tasolla. Myös VIL:n ideologinen, poliittinen ja järjestöllinen hajaannus kärjistyi. Lopulta nämä revisionistit tulivat räjäyttäneeksi VIL:n Komitean. VIL lakkasi näyttelemästä myönteistä roolia ja rappeutui, päättyen vararikkoon ja likvidaatioon.

Tänään, kun proletaarisen maailmanvallankumouksen uusi suuri aalto kehittyy käynnissä olevissa kansansodissa Intiassa, Perussa, Turkissa ja Filippiineillä ja sen valmistelulla monissa muissa maissa, kun kansallisen vastarinnan ja kansan vastarinnan sankarilliset taistelut nousevat ympäri koko maailman, kun imperialismin yleiskriisi ja sen uppoaminen kiihtyvät jättimäisesti – on välttämätöntä ja kiireellistä kohottaa kahden linjan taistelu KKL:n ytimessä korkeammalle tasolle sen välttämättömän, oikeutetun ja oikean yleispoliittisen linjan asettamiseksi ja kehittämiseksi ja tämän uuden suuren aallon vahvistamiseksi vallankumouksen kipinäällä, kansansodalla useissa maissa ja suuremmalla edistymisellä siellä, missä niitä jo käydään, sekä proletariaatin hegemonian alaisessa imperialisminvastaisessa vallankumouksellisessa liikkeessä.

Tämän vuoksi on välttämätöntä syventää ideologista ja poliittista taistelua proletaarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin historiallisen kokemuksen oikeutetun ja oikean kokonaisarvion perustalla. Arvio, joka erityisesti syntetisoi marxilaisuuden kolmannen vaiheen – maoismin – soveltamisen kokemuksen.

Taistelu marxismi-leninismi-maoismin määrittämiseksi maailmanvallankumouksen komentajaksi ja oppaaksi on kova, pitkä ja monimutkainen. Marxilaisuus ei ole koskaan edennyt ilman kovaa taistelua, mutta lopulta maoismi tulee ohjaamaan proletaarisen maailmanvallankumouksen uutta suurta aaltoa, joka on jo alkanut ja jota on välttämätöntä työntää eteenpäin imperialismin ja taantumuksen pyyhkimiseksi pois Maan päältä kansansodalla, demokraattisten, sosialististen ja proletaaristen kulttuurivallankumouksen suorittamiseksi vastaten kutakin tapausta – ja siirtymiseksi kohti loistavaa ja kultaista kommunismia.

On erityisen välttämätöntä jatkaa taistelun syventämistä uutta revisionismia ja sen eri ilmauksia vastaan, sillä – vaikka ne paljastettiin ja murskattiin KKL:ssä – niillä on edelleen vaikutusta oikeisto- ja “vasemmisto”-opportunististen, keskustalaisten, likvidationististen jne. kantojen kautta, ja ne vahingoittavat KKL:n yhtenäisyyttä kokonaisuutena, sillä ne ovat päävaara KKL:lle.

Tämän ensimmäisen kansainvälisen konferenssin järjestämisellä ja uuden kansainvälisen järjestön perustamisella on historiallinen ja kauaskantoinen merkitys, ne ovat kansainvälisen proletariaatin saavutus ja kova isku imperialismin ja maailman taantumuksen yleiselle vastavallankumoukselliselle offensiiville sekä revisionismille ja kaikelle opportunistille. Suuri askel meidän jälleenyhdistymisellemme ja KKL:n hajaannuksen ylittämiseksi on tullut tehdyksi, ja uusi vaihe organisoidussa taistelussa Kommunistisen Internationaalin rekonstituimiseksi maoismin komennolla ja opastuksella on tullut avatuksi – uusi vaihe, jota leimaavat uusien kansansotien kehitys, jotka tulevat liittymään käynnissä oleviin.

## **5. PROLETARIAATIN UUDEN JÄRJESTÖN PERIAATTEET**

\* Ristiriita – ikuisen materian keskeytymättömän muodonmuutoksen ainoa peruslaki;

- \* Joukot tekevät historiaa ja on oikein kapinoida;
- \* Luokkataistelu, proletariaatin diktatuuri ja proletaarinen internationalismi;
- \* Soveltaa marxismi-leninismi-maoismin universaalia totuutta konkreettisiin olosuhteisiin ja yhdistää se vallankumouksen käytäntöön kussakin maassa;
- \* Välttämättömyys marxilais-leniniläis-maolaiselle kommunistiselle puolueelle, joka lujasti soveltaa riippumattomuutta, itsenäistä päätöksentekoa ja omiin voimiin nojautumista;
- \* Taistella erottamattomasti ja leppymättömästi imperialismia, revisionismia ja taantumusta vastaan;
- \* Kahden linjan taistelu puolueen kehityksen liikkeellepanevana voimana;
- \* Harjoittaa marxismia eikä revisionismia; työskennellä yhtenäisyyden eikä hajaannuksen puolesta; toimia rehellisellä ja kunniallisella tavalla eikä juonitella tai vehkeillä;
- \* Jatkuva ideologinen muutos ja politiikan asettaminen aina komentoon;
- \* Palvella kansaa ja proletaarista maailmanvallankumousta;
- \* Ehdoton epäitsekkyys sekä oikeutettu ja oikea työtyyli;
- \* Käyminen vastavirtaan.

Todella erityisesti vahvistamme itsemme puheenjohtaja Maon esittämässä kumoamattomassa marxilaisessa totuudessa: "Marxilaisen valtioteorian mukaan armeija on valtiovallan tärkein osa. Sillä, joka haluaa ottaa ja säilyttää valtiovallan, täytyy olla voimakas armeija. Eräät ihmiset pilkkaavat meitä "sodan kaikkivallan" puoltajiksi. Niin, me olemmekin vallankumouksellisen sodan kaikkivallan puoltajia;

se on hyvä, eikä paha, se on marxilaista. Venäjän kommunistisen puolueen kiväärit loivat sosialismin. Me tulemme luomaan demokraattisen tasavallan. Imperialismin kaudella luokkataistelussa saatu kokemus opettaa meille, että vain kiväärin voimalla työväenluokka ja työtätekevät joukot voivat voittaa aseellisen porvariston ja tilanherrat; tässä mielessä voimme sanoa, että koko maailma voidaan muuttaa vain kiväärein.”.

## 6. JUHLALLINEN PÄÄTÖSLAUSELMA

Seuraten suuren Leninin perustaman Kolmannen internationaalin sekä kansainvälisen kommunistisen liikkeen (KKL) parhaita perinteitä YHDISTYNEESEEN MAOLAISEEN KANSAINVÄLISEEN KONFERENSSIIN (YMKK) osallistuvat marxilais-leniniläis-maolaiset puolueet ja järjestöt julistavat juhlallisesti kansainväliselle proletariaatille ja maailman kansoille, että on tehty historiallinen ja kauskantonen päätös synnyttää uusi kansainvälinen maolainen järjestö, joka on perustettu kolmen suuren ja kunniakkaan punaisen lipun alle: maoismin, revisionismin vastaisen taistelun ja proletaarisen maailmanvallankumouksen.

Kommunisteina olemme yhden luokan poikia ja tyttäriä maailmassa – kansainvälisen proletariaatin – jonka kohtalo on murtumattomasti hitsattu – kommunismi – johon joko kaikki astuvat tai kukaan ei astu. Sen vuoksi me alistumme lujasti proletaariselle internationalismille KKL:n perusperiaatteena ja me esitämme voimakkaan ja kuolemattoman tunnuksemme, joka asetettiin Marxin ja Engelsin Kommunistisen puolueen manifestissa: **“Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!”**

Syvällä kommunistiselle vakaumuksella me – tässä jälleenyhdistyneet puolueet ja järjestöt – vahvistamme jälleen kerran juhlallisella omistautumisella, että me täytämme Yhdistyneen maolaisen kansainvälisen konferenssin sopimukset, puolustaen ja soveltaen kansainvälisen proletariaatin kaikkivoipaa ideologiaa – marxismi-leninismi-maoismia.

Se on luja omistautuminen vaivalloisessa ja väsymättömässä taistelussa maoismin määräämiseksi maailmanvallankumouksen ainoaksi kommentajaksi ja oppaaksi, ainoa syväpunainen ja haalistumaton lippu, joka on takeena proletariaatin, sorrettujen kansakuntien ja maailman kansojen voitolle sen vääjämättömällä marssilla kohti kultaista ja ikuisesti loistavaa kommunismia.

Marxilais-leniniläis-maolaisten kommunististen puolueiden ja järjestöjen 1. Yhdistyneellä maolaisella kansainvälisellä konferenssilla on historiallista kauskantoisuutta ja syvällinen strateginen sisältö. Se on kunniakas tehtävä, joka vastaa proletaarisen maailmanvallankumouksen uutta suurta aaltoa.

Palavalla innostuksella sekä ylitsevuotavalla luokkaoptimismilla ja syvästi liikuttuneina, me kohotamme punaisen tunnuksen:

**1. Yhdistynyt maolainen kansainvälinen konferenssi on perusta ja se marssii vääjämättäKKL:n kommunistien jälleenyhdistämiseen, sotakone, taistelukone, joka kohottaa marxismi-leninismi-maoismin ja voittamattoman kansansodan haalistumattomat liput!!**

Allekirjoittajat:

**Komiteat (Maolaisen) Itävallan Kommunistisen Puolueen perustamiseksi [Itävalta]**

**Brasilian Kommunistinen Puolue (P.C.B.) [Brasilia]**

**Chilen Kommunistisen Puolueen Punainen Fraktio (FRPCCh) [Chile]**

**Kolumbian Kommunistinen Puolue (Punainen Fraktio) (PCC(FR)) [Kolumbia]**

**Poder Proletário – M-L-M puolueorganisaatio Kolumbia (PP-OP-MLM) [Kolumbia]**



**Ecuadorin Kommunistinen Puolue – Punainen Aurinko (PCE-SR)  
[Ecuador]**

**Maolainen Komitea Suomessa (MKS) [Suomi]**

**Maolainen Kommunistinen Puolue (PCM) [Ranskalainen valtio]**

**Komitea Punalippu (KRF) [Saksan liittotasavalta]**

**Komitea Meksikon Kommunistisen Puolueen rekonstituomiseksi  
(CR-PCM) [Meksiko]**

**Palvelkaa kansaa – Norjan kommunistinen liitto [Norja]**

**Perun Kommunistinen Puolue (PCP) [Peru]**

**Maolainen Kommunistinen Puolue (PCM) [Espanjalainen valtio]**

**Ruotsin Kommunistinen liitto [Ruotsi]**

**Turkin Kommunistinen Puolue/marxilais-leniniläinen (TKP/ML)  
[Turkki]**

**1“Taistella, epäonnistua, taistella taas, epäonnistua taas...  
voittoonsa saakka; se on kansan logiikka, eikä kansa koskaan  
toimi vastoin tätä logiikkaa.” Puheenjohtaja Mao “Hylätkää  
illuusiot, valmistautukaa taisteluun” (14. elokuuta 1949)**

**2Se tarkoittaa, että armeija mobilisoi, politisoi, organisoi  
ja aseistaa joukot.**

**3Alleviivaamme, että tämä sisältää kaikki Marxin ja Engelsin  
kirjoittamat esipuheet ja huomautukset, erityisesti vuoden  
1872 johdannon.**

**4Imperialistisen “isänmaan” puolustus.**